

*Missziós
prédikációk*

2023
I.-IV. negyedév

I. negyedév

BEVEZETŐ

A missziós lelkület a gyülekezet lelki egészségének a legjobb mutatója. Viszont a missziós tudat ápolásának legjobb módja a missziós szombat, melynek célja az evangéliumi hangulat megteremtése a gyülekezetben. A 2023-as évben is igyekezzünk minden hónap első szombatját a misszióknak szentelni, folytatva ezt – az adventizmusban jó gyakorlattal rendelkező – hagyományt. Ha valamely gyülekezetek már nem gyakorolják, akkor igyekezzenek ezt újraéleszteni, vagy új tartalommal megtölteni. A 2023-as évre a missziós prédikációkat az Északi Egyházterülete által kiadott „Pastir” folyóiratból vettük át.

Gallusz László

1. missziószombat, 2023. január 7.

AZ EGYSÉG MEGŐRZÉSE A GYÜLEKEZETBEN, AVAGY TANULSÁGOK A JERUZSÁLEMI GYÜLEKEZETBŐL

ApCsel 4,32

„A hívők sokaságának pedig szíve-lelke egy vala” (ApCsel 4,32). Lukács leírja azt az egységet, amely Jézus első követői között uralkodott Jeruzsálemben. Az „egyakarattal” Lukács kedvenc kifejezése a békében és egységben élő gyülekezet bemutatására (ApCsel 1,14; 2,46). Az apostoli gyülekezet valóban egy összetartó gyülekezet volt.

Lukács azonban nem mulasztja el, hogy rámutasson az olykor előbukkanó széthúzásra vagy összetűzésre. Ezt leginkább az özvegyek tápláléktartaléka körüli vitákból (ApCsel 6,1); Péter Kornéliusnál,

a pogány embernél tett látogatása körüli vitákból (ApCsel 11,2.3); a körülmetélkedésről szóló, jeruzsálemi gyűlésen kialakult vitából (ApCsel 15,1.2.7); Pál és Barnabás összezörrenéséből (ApCsel 15,36-40); és még két más eseményből látjuk a legjobban, amelyet majd később említünk meg.

Lukács mely stratégiáját látjuk az első gyülekezetről szóló, ilyen jellegű leírása mögött – tehát, hogy miként ír a gyülekezet egységéről, de ugyanakkor nem mulasztja el megemlíteni a hívők közötti vitákat és széthúzásokat (pl. ApCsel 15,2)?

Lukács leírásának megértéséhez három dologra kell odafigyel-nünk. A szövegösszefüggésben, ahol Lukács az egyházbeli egységről ír, leginkább megállapításként kerül a szövegbe. E rövid igeszakaszok nem egy-egy eseményre vonatkozóan tartalmazzák a megállapítást, hanem általánosságban, a leírt időre vonatkozólag (ApCsel 1,14; 2,42-46; 4,32-35; 5,12-16; 9,31).

Elmondhatjuk, hogy Lukács az összetűzés idejének leírását az egyetértésről szóló megállapításával zárja le. Más szavakkal, a gyülekezet (egyház) nem összetűzésektől mentes egységben élt, ám mindig, újonnan egységre, egyetértésre jutott. Az összhang nem a mozdulat-lanság állapota, hanem egy gyakran elérhető, tartós cél.

Másodsor, minden igeszakaszban, ahol az összetűzéseket emlí-ti, Lukács nem csak a felvetődő problémáról ír, hanem annak – a Szentlélek segítségével való – megoldásáról is. Lukácsot a probléma megoldásának bemutatása érdekelte. Ez alól kivételt talán csak Pál és Barnabás vitája jelenthet (ApCsel 15,36-40), ami kettőjük különválá-sát eredményezte. A végső eredmény azonban mégiscsak a missziós erők megkettőzése volt, mivel mindketten külön helyen hirdették az evangéliumot.

Harmadsor, Lukács írásmódjának stratégiája azt is tartalmazza, hogy közvetlen a konfliktus megoldása után az evangélium még erő-teljesebben terjedt, és az egyház tovább növekedett (pld. ApCsel 5,12; 6,7; 11,19).

Ezekből a jellegzetességekből megállapíthatjuk, hogy Lukács nem csupán egyszerűen az eseményt akarja elmondani, hanem a célba vezető megoldási lehetőséget is. Nem csak történelmet mesél, hanem biztosítja az olvasóit arról, hogy az egyetértés valóban elérhető.

Bátorítja őket, hogy ne az összetűzéssel foglalkozzanak, ne különüljenek el azoktól, akik a gyülekezetben másként gondolkodnak (ApCsel 15) és ne próbálják mindenért egymást hibáztatni (pl. ApCsel 6,1-7), hanem hagyatkozzanak a Szentlélek befolyására, és törekedjenek az egységre. Ahogy az ApCsel 15-ből is látjuk, a megegyezésre jutás egyik fő eszköze a beszélgetés (7. vers), az isteni vezetésre való odafigyelés (7-12, 14. vers) és a szent írásokkal való tanácskozás (15-18. versig). Merítsünk ma bátorságot abból, hogy az első gyülekezet is hasonló gondokkal küzdött, mint mi, de Isten vezetésével meg tudták oldani a felmerülő kérdéseket.

Az isteni döntés keresése

Lukács evangélista két olyan eseményt említ az első gyülekezet életéből, mikor Isten közvetlen akaratnyilvánítása nyugtatta meg őket és nem az Írások tolmácsolása. Az összetűzések, vagyis szócsaták témája a társadalmi státus volt. Úgy tűnik, hogy a státuskérdés, a tanításbeli különbségek (ApCsel 11,1-18; 15,1-33) és a viselkedésformák (ApCsel 6,1-7; 15,36-40) kérdése egyforma mértékben veszélyeztette az első egyház egységét. Érdekes, hogy a státuskérdést és a viselkedési gondokat nem mindig az összetűzéseik alapjaként ismerjük fel.

Az első esemény Mátyás kiválasztására vonatkozik az ApCsel 1,15-26-ig terjedő szövegekben. Az első gyülekezetben a 12 apostol Krisztus legerőteljesebb képviselője volt. Ők rendelkeztek a legnagyobb tekintéllyel. Miután Júdás kiesett közülük, Péter javasolta, hogy töltsék be a hiányt, és válasszanak a helyébe Krisztushoz méltó követőt. Lukács feljegyzi, hogy ekkor Jeruzsálemben Krisztusnak 120 követője gyűlt egybe (ApCsel 1,15).

Ők elfogadták Péter javaslatát, a feltételt illetőleg, hogy az új apostol legyen Jézus első követőiből való, aki még az Ő feltámadásának is a tanúja volt (21-22. versek). Ez a feltétel magas státusszínvonalra utalt.

Két jelöltjük volt: József, kit Barsabásnak hívtak, és akit még Justus néven is ismertek, meg Mátyás (23. vers). Mit jelent az, amikor két jelölt van? A demokratikus választásokhoz szokott társadalomban természetes dolog, sőt kívánatos is, hogy legalább két jelölt legyen egy szolgálatra. A közösség szavazása alapján dől el majd, hogy melyik fog szolgálni. Más a helyzet azonban abban a társadalomban, amelyben a vezető hatalom határozza meg a közösség módját, ahogy ez akkoriban

Jeruzsálemben működött. Két jelölt ilyen esetben azt jelentette, hogy a vezető hatalom nem tudott egyetlen személy felől dönteni – a közösség véleménye megoszlott – és mindkettőjüknek voltak támogatói meg ellenzői. A demokratikus szavazás vereséggel zárult volna. Az első század hagyományos társadalmában, a vesztes nem csak a megtisztelő szolgálat nélkül maradt volna, hanem a tekintélyét is elvesztette volna.

Bizonyos egyedek minden társadalomban felismerik annak fontosságát, hogy ne veszítsék el a megbecsülést, hanem tiszteletet és dicsőséget szerezzenek maguknak. Az első század görög-római kultúrájában ez még fontosabb téma volt. (Bruce J. Malina and Jerome H. Neyrey, „Honor and Shame in Luke-Acts: Pivotal Values of the Mediterranean World” in *The Social World of Luke-Acts*, ed. Jerome H. Neyrey, 25–65.) A tekintély még a pénznél is fontosabb volt. A tekintély egyben korlátozottan jó dolog volt. Azt jelentette, hogy valaki egy másik személy számlájára tud csak tekintélyt szerezni. Ha valakit abban a megtiszteltetésben részesítettek, hogy valamilyen szolgálatot bíztak rá, a többi jelölt szégyenkezve távozott. Az első jeruzsálemi keresztények nehéz helyzetben voltak, amely könnyen nyílt küzdelemmel végződhetett volna a csoporton belüli szolgálat kérdésében.

Hogyan lett megakadályozva az összetűzés?

Lukács jelentése szerint először is arra kérték Istent, hogy mutassa meg, hogy kit választott ki. Az Újszövetségben ez az első alkalom, amikor kockát vetettek, de minden arra utal, hogy nem volt szokásuk így eljárni. Mert ha a kockavetés rendes folyamat lett volna a számukra, akkor nem bajlódtak volna a feltételek felállításával és az emberek jelölésével. Az isteni döntés kérelmezése és a kockavetés volt a kiút a tanácsalanságból, amikor a jelöltek kapcsán nem jutottak megegyezésre. Végül Mátyás jutott szolgálathoz, nem a képességei alapján, hanem Isten szuverén döntése szerint.

Az első századi kultúra megértéséhez ismernünk kell a különbséget a megszerzett tekintély és az ajándékba kapott tisztelet között. A státuskérdésben való győzelemért az egyednek valamit be kellett fektetnie. Valaki ennek érdekében talán egy szép épületet emeltetett, mások jótékonyági célra adakoztak; az is lehet, hogy valaki valamilyen versenyben szerzett dicsőséget a városának, vagy oltalmába vette a szegényeket és általuk növelte a támogatóinak számát.

Mindez alkalmas cselekedet volt a létező vagy elképzelt vetélytársak legyőzésére, és a köztisztelet kivívására. Ezek a cselekedetek azonban azt is magukba foglalták, hogy valakit legyőznek, s ekkor a vesztes szégyent vall.

Az ajándékba kapott tisztelet nem az adott személy törekvéseit tükrözte, hanem vagy születéssel kapta az ember, vagy családi kapcsolatok révén jutott hozzá. Vagy örökölte az ember, vagy egy nála hatalmasabb személy önálló döntésének köszönhetően nyerte el. Ezért semmit nem lehetett tenni az elnyerése érdekében. Eredményként, az ajándékba kapott tisztelet miatt nem szégyellte magát az, aki nem részesült benne, mert nem rajta múlt.

Mátyásnak a 12 apostolhoz való csatlakozására nem azért került sor, mert ő vagy az ő pártján állók győztek. Ő nem személyesen szerezte meg ezt a tekintélyt; maga Isten adta neki. Amikor Jézus követőinek csoportja kiválasztotta a két jelöltet, és szembenézett a lehetséges viszályal, a legfelsőbb tekintélyhez folyamodtak.

Az ima és a kockavetés egy szokatlan kombináció, ám bölcs döntés, mely megőrizte a csoport egységét. Lukács erre rá is mutat, amikor a 12. apostol kiválasztásáról szóló jelentést a gyülekezet egylelkűségéről szóló mondatával zárta. A választás előtt megállapította, hogy mindnyájan, egy akarattal együtt voltak az imában (ApCsel 1,14), az esemény után meg, hogy elnyerték a Szentlelket. Jézus követői tehát nem voltak szüntelen összhangban egymással, hanem le tudták győzni azokat a helyzeteket, amelyekben gyorsan összetűzésre került volna sor.

Isten beavatkozása

Anániás és Safira esetében ismét a státuskérdés témája jelentkezik (ApCsel 4,36-5,11). Ez alkalommal nem egy megakadályozott, hanem egy nyílt harcról volt szó. Isten közbelépésével az egyik fél nem csak a tiszteletét és becsületét veszítette el, hanem végül még az életét is. Miről is volt itt szó?

Az első egyház nagyon törekedett a szegénysorú hívőket táplálékkal ellátni. Közös étkezéseket tartottak, és így gondoskodtak róluk (ApCsel 2,44-46; 4,32-35). A gazdag hívők gondoskodtak a szegények étkeztetéséről. Idővel azonban már fogyni kezdett az élelemtartalékuk. Ekkor a gazdagok eladták a vagyonukat, a pénzt meg átadták az apostoloknak. Így folytatni tudták a közös étkezéseiket. Az első század

görög-római kultúrájában közismert szokás volt, hogy a társadalom gazdagjai közös étkezéseket vagy más, társadalmi szükségleteket szponzoráltak. A nyilvános szükségletek iránti pozitív állásfoglalás az ókorban nagy erénynek számított. A gazdagok néha meghatározott kötelesség alapján járultak hozzá a társadalmi jóléthez. A kutatók feliratokat találtak azoknak a szponzoroknak a neveivel és tetteivel, akik önkéntes professzionális, etnikai és vallási támogatást nyújtottak. (Markus Köhler, „Die Jerusalemer Urgemeinde im Spiegel des antiken Vereinswesens”, *New Testament Studies* 51, no. 3 (2005): 393–415.)

Az első gyülekezet nem várta el, hogy mindenki eladja a vagyonát és az apostoloknak adja (pl. ApCsel 5,4; 12,12). „Senki sem mondott vagyonából bármit is a magáénak, hanem mindenük közös volt” (ApCsel 4,32), állapította meg Lukács a jelentés befejező részében (ApCsel 4,32-35), amikor nem a hívők törvényes, jogos tulajdonukról szól, hanem a gazdagok általános, belső álláspontjáról, a vagyonukat illetőleg. Ezek után Lukács két ideillő példával szemlélteti az egyház táplálási programjának támogatását. Az első egy pozitív példa: József példája, aki saját törekvéssel szerzett magának nyilvános megbecsülést és nevet. Ő tehát a szerzett tekintély esete, és a köztudott támogatói szokás felismerése. Az apostolok a Barnabás melléknevet adták neki, ami azt jelenti: „Vigasztalás fia” (ApCsel 4,36-37), bizonyára nagylelkű adományáért, amelyet az egyháznak adott egy jelentős pénzügyi válság pillanatában. József (Barnabás) elnyert tisztelete más, egyforma társadalmi szinten levő hívők fölé emelte őt. Más vagyonos hívők most „alatta” álltak, mivel ő tiszteletre méltóvá tétetett. Az ókorban létezett egy állandó vetélkedés az egyforma társadalmi szinten álló tagok között. Anániás és Safira, mint bárki más e társadalmi szinten, kihívást érzett Barnabás tettében arra, hogy ők is ilyen, vagy talán még nagyobb tiszteletet szerezzenek maguknak.

Ez azt jelenti, hogy az első gyülekezetben ekkor nyílt összetűzésre került sor a státuskérdést illetőleg. A Szentlélek megláttatta Péterrel, hogy Anániás és Safira nem az egyház jólétére gondolt, hanem a saját érdekeit nézte. Kiváltságos tiszteletet akartak, kiváló áldozat nélkül. (Ernst Haenchen, *Die Apostelgeschichte, Kritischexegetischer Kommentar über das Neue Testament*, 199.)

A csalással szerzett tekintélyt általában kihágásnak, sértésnek tartották. Lukács evangéliumának hallgatói bizonyára ebben a megvi-

lágításban látták a helyzetet. Az, hogy a státuskérdés körüli küzdelem állandóan jelen volt az első gyülekezetben, abból is látszik, hogy Jézus és Pál, ismételten kérte a hívőket arra, hogy ne keressék a maguk dicsőségét (Lukács 14,7-10; Galata 5,26; Filippi 2,3; Róma 12,10., 16).

Az összetűzés az isteni beavatkozásnak köszönhetően lett megoldva, nem emberi közbelépéssel. Péter nem mond ítéletet, hanem csak Isten szavait tolmácsolja. Előadja az esettel kapcsolatos tényeket és rámutat a következményekre. Az összetűzés megoldása magába foglalja az Isten tekintélyének való engedelmességet, aki a legfőbb Bíránk, és aki befejezi a hatalomért vívott, nem becsületes egyházbeli harcot. Az egyházban helyreáll a tiszteletadás megfelelő rangsora.

Végül, Isten az, aki megmenti az egyházat. Így válik láthatóvá az összetűzésből származó tanulság. Az egyházon belül az egyedek feladata az, hogy a Szentlélek segítségével, felismerjék az isteni ténykedést. Lukács ismét pozitív megállapítást tesz az eset előtt és után (ApCsel 4,32-35; 5,11-16). Az isteni beavatkozásnak köszönhetően, az egész csoport kiérdemelte a nyilvános tiszteletet. Az emberek tisztelettel beszéltek az egyházról, és becsülték a hívőket (ApCsel 5,13).

Zárószó

Manapság az egyház ismételten szembetalálja magát a széthúzással, amelyre a hívők státuskérdésbeli, rejtett vagy nyílt harcuk miatt kerül sor. Lukács üzenete bátorít bennünket: egység a hitközösségben akkor lehetséges, ha az összetűzésben levő felek elfogadják, hogy imádkoznak Isten akaratáért és a Szentlélek tevékenységéért. A tisztséget vagy megtiszteltetést nem követelni kell, vagy visszatartani, az egyház egysége megsértésének kockázata ellenére. Krisztus az egyház Ura, s az ő akarat az, hogy egyek legyünk, ahogy az Atya a Fiúval (János 10,30).

2. missziósombat, 2023. február 4.

POLITIKA AZ EGYHÁZBAN

Ne legyen politika a gyülekezetben? Nem ellentmondásos a gyülekezeti politika kérdése? A következő prédikáció ezzel a fontos kérdéssel foglalkozik, és olyan elvekkel áll elő, amelyek segítségével szembenézhetünk – még a gyülekezetben is előforduló - politikával.

Az egyensúly megtalálása

A politika az valamely társadalmi rendszerben előforduló, ellentétes nézetek egyeztetése és egyensúlyba hozása. Például Fidzi szigetén két népcsoport él együtt: a bennszülött fidzsi és az indiai származásúak. E két csoportban alig van valami közös. A fidzsi bőre barnás színű (melanézok) és ősidők óta itt élnek. Az indiaiak bőre világosabb, és a kolonizálás idején kerültek ide. A fidzsi földművelők és vidéken élnek; az indiaiak üzletelnek és általában városlakók. A fidzsi hajlana a kereszténységre, míg az indiaiak vagy muzulmánok, vagy hinduk. Amikor a szigetország minisztériumainak felosztására kerül sor, a fidzsi és az indiaiak szinte mindig más irányban érdekeltek. Ám a békés együttélés megköveteli, hogy mindig igyekezzenek egyensúlyban tartani a fidzsi és az indiaiak érdekeit, még ha ezt mégoly nehéz is megvalósítani.

Ehhez hasonlóan minden vallási szervezetben jelen vannak az ellentétes érdekek. Mivel New Yorkban nőttem fel, jól ismerem a spanyolok és a fehérek közötti érdekkülönbségeket. Területileg a fehéreké a hatalom; de miután a spanyol nyelvet beszélő hívők egyre többen voltak, hanyagolva érezték magukat a hatalom és az eszközök elosztásakor. Többhelyes jelenlétet kértek, különben saját területi uralmat fognak létesíteni. Ma már erősek, és állandóan arra törekednek, hogy az egyházterületi vezetőségben megtartsák a hívők etnikai összetételét. Tetszik nekünk, vagy nem: ez az egyházpolitika.

Ellentétes érdekek

A teológiai különbségek is okozhatnak ellentétes nézeteket. Például, a Keresztény Adventista Egyház hívei között mindig is érződött bizonyos fokú feszültség abban, hogy a gyógyításra és a szolgálatra, vagy a bibliai apokalipszisre vonatkozó tanításra kell-e összpontosítani. Mindkét fókuszpont a Biblián és Ellen White írásain alapul, ám a hívők hajlamosak különböző teológiai irányba húzni őket. A gyógyítás szolgálatát hangsúlyozó adventisták a világ felé fordulnak, hogy azt jobb helyé tegyék; az apokaliptikus oldal befelé összpontosít, és kerüli a világgal való „fertőződést”. Természetesen, amikor e kétoldali adventisták összeülnek, kiérződhet a feszültség. A teológiai viták könnyen elpolitizálódhatnak, ha e viták kimenetele az egyik vagy a másik oldal érdekeinek támogatásával végződne. Elkerülhető-e vala-

miképpen az effajta politizálás? Vajon Isten kifejezheti-e az akaratát ilyen politikai vitákon vagy éppen az ilyen politikai viták nehezítik az emberek számára Isten hangjának meghallását? Egyensúlyba hozhatók-e az egyházban az ellentétes oldalak érdekei valamiféle összeütközés nélkül? Vajon az egyházon belüli politizálás mindig rossz?

Újszövetségi bizonyítékok

Az Újszövetség felületes szemlélésével nemleges választ adnánk. Jézus tanítása világosnak tűnik: „Én pedig azt mondom néktek: Ne álljatok ellene a gonosznak, hanem a ki arcul üt téged jobb felől, fordítsd felé a másik orcádat is. (...) jót tegyetek azokkal, a kik titeket gyűlölnek, és imádkozzatok azokért, a kik háborgatnak és kergetnek titeket” (Máté 5,39-44). Mintha ez a kijelentés nem sok teret hagyna a gyülekezeti ellentéteknek. Minden gyülekezeti csoportnak el kell fogadnia Jézus önfeláldozó álláspontját.

Ám ha figyelmesen megvizsgáljuk az Újszövetséget, észrevesz-
szük, hogy nem mindig tartották magukat igazán a Hegyibeszédben elhangzottakhoz, még a legkorábbi gyülekezetben sem. A pünkösd után, Jeruzsálemben ellentétes érdekek alakultak ki (ApCsel 6). Úgy tűnik, hogy a jeruzsálemi gyülekezet védőhálót húzott az özvegyek köré, akiket – talán amikor keresztényekké lettek – elhagyott a családjuk. A görögül beszélő hívők arra panaszkodtak, hogy az ő özvegyeik nem kapnak elegendő táplálékot. A panasszal az apostolok elé járultak, akik megállapították, hogy nem az ő feladatuk az étkeztetéssel bajlódni, az igehirdetés rovására.

Felszólították tehát a gyülekezetet, hogy a diakónusok, akiket kiválasztanak, foglalkozzanak a dologgal. Érdekes meghallgatni a nevüket: minden diakónusnak feltűnően görögös neve volt, ami azt bizonyította, hogy valószínűleg a vezetőség mellé adták őket, hogy a görög hívők érdekeit megfelelően képviseljék.

A gyülekezet problémája az ellentétes érdekekre vonatkozódott; de megtalálták a megoldást, amely segítségével a magukat elhanyagolva érző hívők is képviselthessék magukat a gyülekezeti döntéshozatalnál. Ez úgy hangzik, mint egy politikai döntés, ugye?

Később (ApCsel 15,36-39), Pál és Barnabás a második miszsióútjukról gondolkodtak. Az első miszsióútjuk eseményeibe egy kicsit belekavart az, hogy János Márk, Barnabás rokona az apostol

számára nehéz időben, ott hagyta őket. Barnabás egy második esélyt is akart adni neki, Pál azonban nem értett egyet vele. Ekkor Barnabás elutazott Márkkal, Pál meg más útítársat talált magának. Nem kellett volna-e valamelyiküknek (akár mindkettőjüknek) odafordítani arcuk másik felét? Talán igen, de nem tették. Helyette úgy döntöttek, hogy a maguk útját járják, és nézeteltérésükre „politikai” megoldást találtak.

Egy kevésbé ismert esemény történt Pál apostol utolsó, jeruzsálemi látogatásakor (ApCsel 21,16). Pál, Lukács és más hívők, és legalább egy pogány-keresztény férfit, Trofimoszt is beleértve, megérkezett Jeruzsálembe, és ott Mnáson házában kaptak szálláshelyet, (ő talán a 70 tanítvány egyike, akikről a Lukács 10-ben olvasunk). Továbbá ezt olvasuk: „örömmel fogadának minket az atyafiak” (ApCsel 21,17). Első látásra úgy tűnik, hogy Pált és az útítársait szépen fogadták Jeruzsálemben. De a több száz ázsiai zsidó keresztény még csak utána tudta meg, hogy Pál megérkezett Jeruzsálembe (22. vers), ők azonban már nem rajongtak úgy érte. A tanácskozás után, hogy a hívők e csoportjának is eleget tegyenek, Pált elfogták, és az Apostolok Cselekedeteinek feljegyzése szerint ezután ezzel véget is ért Pál szolgálata.

Világos, hogy a jeruzsálemi gyülekezet még az ApCsel 6 után is megosztott maradt a görög és a zsidó hívők között. Mnáson, a ciprusi keresztény férfi, szívesen látta Pált a jeruzsálemi házában. Zsidó oldalról ezt nem nézték szívesen, ezért is kerülhetett sor Pál elfogatására. Ennek az egyetlen újszövetségi könyvnek a rövid áttekintésével megláthattuk, hogy a politikai helyezkedés az egyházban inkább szabály volt, mint kivétel (lásd; Gal 2,11-14). Ha maguk az apostolok se tudtak elmenekülni előle, a mai egyházvezetőktől se kell elvárni, hogy az egyházat minden politikától mentesítsék.

A politika és a hit

Ha a politika szabály, és nem kivétel, még az egyházban is, hogyan kell irányítanunk a politikát úgy, hogy ne veszélyeztesse az evangéliumot? Habár egyesek néha odafordítják az arcuk másik felét, vagy elfogadják Jézus önfeláldozói lelkületét, az emberek érdek- vagy teológiai közösségei azonban ezt csak nagyritkán teszik meg. A politika nem eszmény, hanem élettényező.

Hogyan irányíthatják a vezetők a politikát olyan gyülekezetben, ahol ellentétes érdekek tapasztalhatók? Négy olyan elvet szeretnék

bemutatni, melyek segítségével helyesen foglalhatunk állást a politika mellett.

1. A vezető legyen alázatos és szelíd. Pál erőteljes tanítást ad ezzel kapcsolatban a 2Tim 2,24-26: „De az Úr szolgája ne viszálykodjék, hanem legyen barátságos mindenkihez, tanításra alkalmas és türelmes, aki szelídséggel neveli az ellenszegülőket, hátha az Isten megadja nekik egyszer, hogy megtérve megismerjék az igazságot, és felocsúdjanak az ördög csapdájából, aki foglyul ejtette őket, hogy akarátát teljesítsék.”

A gyülekezeti „nehéz esetek” nem tudnak egyedül kiszabadulni a sátán csapdájából. Sőt, mi sem tudjuk őket kimenteni onnan. Ez csak isteni csodával lehetséges. Erőszakos, megszegényítő politikával nem irányíthatunk; irányítani csak úgy lehet, ha vezetői viselkedésünkben krisztusi lelkületet tanúsítunk. Egyetlen csoport sem lesz önmegtágadó, ha nincs önmegtágadó vezetője. Amikor megszegényítjük az embereket, ők falakat emelnek maguk köré. Amikor alázatosságot, gyengédséget, szelídséget tanúsítunk, utat nyitunk ahhoz, hogy Isten megváltoztathassa a szíveket. Az önmegtágadás nem természetes; minden alkalommal a csoda eredménye. A gyülekezeti politikára adott legjobb válasz nem az, hogy a „jogos” részünket követeljük, vagy ehhez hasonló, hanem hogy készek legyünk lemondani a jogainkról a gyülekezet javáért.

2. A vezetőnek meg kell tanulnia és gyakorolnia kell az együttérzést. Az őszinte együttérzés is csodálatos dolog, amikor csak előtűnik. Természetszerűleg az önző emberi lények alapjába véve a saját érdekeikért és javaikért aggódnak. De ha elmerülünk az isteni irgalomban és kegyelemben, akkor talán megnyílik a szemünk mások szenvedései meglátására. Erre van egy negatív példázat a kegyetlen szolgáról (Máté 18,21-35). Nem értékelve a király irgalmát, a kegyetlen szolga nem látta azt, hogy az ő szolgája is hasonló helyzetben van, mint ő a király előtt. Ha a király szemével látta volna a szolgáját, akkor az új „szemüvegével” jobban megértett volna másokat.

Az isteni együttérzés átélésével magunk is együttérzőkké válunk. Együttérzést tanulunk az irántunk tanúsított együttérzésből. Tudunk szeretni, mert Isten előbb szeretett bennünket. Megbocsátunk, mert nekünk is megbocsátottak. Az együttérzés segítségével meglátjuk az emberek szükségleteit, és gondoskodunk róluk, így találva meg a

módját a különféle érdekek egyeztetésének, hogy általa ne szétválasszuk, hanem egyesítsük az embereket.

3. A vezető legyen igazságszerető. Némely emberek, természetüknél fogva, nagyobb igazságérzettel rendelkeznek, mint mások. De azért megtanulható az igazságosság. Meghatározott módon, az igazságszeretet nem élhet bennünk, amíg meg nem tanuljuk az alázatosságot és az együttérzést. A tanulás lelkülete, az együttérzéssel egybevetve, fogékonná tesz bennünket az igazságszeretetre. Amikor bizonyos helyzetben megállapítottuk a tényeket (amennyire lehetséges volt), és mély gondoskodást érzünk az érintett felek iránt, akkor mindenkit a legigazságosabb végeredmény felé irányíthatunk. Amikor az emberek tudják, hogy a gyülekezeti vezető becsületesen akar eljárni, az egész eljárást több bizalommal kezelik.

4. A vezetőnek meg kell húznia a vonalat a világos és nem világos dolgok között. Ez akkor a legfontosabb, amikor a teológiai viták politizálássá fajulnak. Habár a Biblia a hit és a gyakorlat szabálykönyve, a Bibliában sem egyformán világosak a dolgok. Meghúzni a határvonalat a Biblia világos és kevésbé világos kijelentései között nagy segítség abban, hogy elkerüljük a vitát olyan dolgok körül, amelyek nincsenek világosan kifejezve a szövegrészben. A vita általában egyfelől látja csak jól a vitatott dolgot, a másik oldala nem világos. Az igazság gyakran a két pólus között található. Amikor az emberek belátják, hogy a Biblia gyakran világosan kimond dolgokat, amelyek nekünk nem igazán világosak, akkor azt is megértjük, hogy sok politikai nézeteltérésre a csoportok versenykedve miatt kerül sor, mert az emberek az igazságnak azt az oldalát látják jobban, amely a személyiségüknek jobban megfelel. Ilyenkor kísérelik meg kiselejtezni a csoportból azokat a személyeket, akik arra ösztönzik őket, hogy más oldalról is megnézzék az igazságot.

Ha az Igének való odaszentelődést az Igéről alkotott véleményünk fölé helyezzük, akkor mindazt, amit hiszünk, készségesebben alávetjük az Írás szövegének, s ez a gyülekezeti politika irányításának a legjobb módja.

Zárószó

Jó is lenne az egyházból kizárni a politikát. Másfelől azonban az lenne a következménye, hogy teológiailag ellustulnánk. A vita hevé-

ben az emberek gyakran megnyitják a Bibliát azzal az új készséggel, hogy tanuljanak, és növekedjenek az igazság megismerésében. A vita kellős közepén gyakran arra kényszerülünk, hogy mások álláspontjáról is elgondolkodjunk, és megállapítsuk, hogy részben nekik is igazuk van. Aki „emel és dönt királyokat” tökéletesen feltalálja magát a zűrzavarban, amelyet az emberi politika kelt, még az egyházban is.

3. missziószombat, 2023. március 4.

LESZÉGYENÍTŐ VITAKÉRDÉS

Márk 9:33-50

Márk 9,33-34: „Megérkeztek Kapernaumba, és amikor már otthon volt, megkérdezte tőlük: „Miről vitatkoztatok útközben?” Ők azonban hallgattak, mert arról vitatkoztak az úton egymással, hogy ki a legnagyobb?”

Márk elmondja, hogy a tanítványok nem válaszoltak Jézusnak. Nem válaszoltak, mert szégyellték magukat. Amíg azt hitték, hogy Jézus nem tudja, miről vitáznak, valahogy több értelme volt a dolognak. De amikor rájöttek, hogy Jézus tudja... Ha arról beszélgettek volna, hogyan javíthatnának az imaéletükön, hogyan szolgálhatnak jobban Istennek, alig várták volna, hogy Jézusnak is elmondják. Így szóltak volna: „Urunk, csodálatos beszélgetést folytattunk magunk között! Már tudjuk, hogyan lehet jobb az imaéletünk, és hogyan szolgálhatnánk neked még jobban”. Alig várták volna, hogy ezt elmondják Jézusnak. Hallgattak, ugyanis azon vitatkoztak, hogy ki a legnagyobb közöttük.

A. Talán felmerül bennünk a kérdés: Hogyan kerülhetett erre sor? S miért vitatkoztak azon, hogy ki a nagyobb?

Márk evangélista erre is válaszol, de íme, az egyik lehetőség. Emlékezték-e, mi történt közvetlen az előtt, hogy elkezdtek vitatkozni? A választ a kilencedik fejezet első 12 versében találjuk.

Péter, Jakab és János éppen lejött a Megdicsőülés hegyéről. Ott fent tanúi voltak annak a beszélgetésnek, amelyet Jézus folytatott Mózesrel és Illéssel. Még Isten hangját is hallották a felhőből, így szólani: „Ez az én szerelmes Fiam; őt hallgassátok”. Csodálatos és lelkesítő tapasztalat volt ez.

Amikor azonban elindultak lefelé a hegyről, Jézus figyelmeztette a három tanítványt, hogy a feltámadásáig ne beszéljék el senkinek, amit láttak.

Mindnyájan tudjuk, hogy a titoktartás egy nagy teher. De ugye előnyös is lehet a számotokra, ha elmondjátok az embereknek, hogy ismertek egy titkot, amit azonban nem fogtok nekik elmondani. Igaz?

B. Itt az elképzelésemre támaszkodom. Nem írja a Bibliában, de el tudom képzelni, hogy ez is megtörténhetett.

Péter, Jakab és János nagyon izgultak, s Péter talán megjegyezte: „Ez a legcsodálatosabb dolog, ami történt velem az életben”. Jakab hozzáteszi: „Én is így érzem. Ilyet még soha nem láttam.” János is megszólal: „Remélem, hogy hamarosan megint felmehetünk a hegyre újabb élményért”.

Amikor a többi tanítvány meghallotta ezt a beszélgetést, el tudjátok képzelni mennyire kíváncsiak lettek? „Miről beszéltek?” „Mit láttatok?”

Péter talán így szólt: „Hát, nem mondhatjuk el nektek. Talán egy nap majd megtudjátok, mit láttunk a hegyen, de pillanatnyilag Jézus azt akarja, hogy csak mi hárman tudjunk róla, és azt mondta nekünk, hogy senkinek ne meséljük el”.

Ha Péter valóban ilyesmit mondott, akkor már hallom András közbevetését: „Azt hiszed, hogy te különb vagy nálunk? Először is én mutattam be neked Jézust. Ha én nem lettem volna, akkor te se lennél ma itt. Közel sem vagy olyan fontos, mint gondolod”.

Talán a Zélóta rávágta: „Várjatok csak. Az én lelkesedésem tartja a lelket ebben a csoportban. Ha én nem lennék, ti már rég feladtátok volna”. Biztosan mindenki a saját személyének fontosságát bizonygatta.

C. Érdekes, hogy Jézus nem tudta, miről beszélgettek. Ám ismerte őket, s még ha nem is válaszoltak neki, Ő tudta, hogy miről vitatkoztak. Ezért kezdett beszélni az igazi nagyságról.

Márk 9,35: „Jézus ekkor leült, odahívta a tizenkettőt, és így szólt hozzájuk: „Ha valaki első akar lenni, legyen mindenki között az utolsó és mindenki szolgálja.”

Megfigyelték, hogy Jézus nem ítélte el, se nem fedtte meg őket azért, hogy dicsőségre vágytak. Nem mondta, hogy téves dolog az

elsőségre törekedni. Nem mondta, hogy nem kell vágyakoznunk a siker után. Hiszem, hogy Isten mindenkibe beleültette ezt a „velünk született” tulajdonságot, amely miatt eredményesek akarunk lenni az életben, mindenben kiemelkedőek. Jézus nem mondta, hogy ez téves. Csak elmondta az igazi nagyság fogalmát.

Mi az igazi nagyság? Az igazi nagyság a szolgálásban rejlik, a másokról való gondoskodásban, az egymásnak való elsőbbségadásban, nem a személyünk állandó kiemelésében. Ez szöges ellentéte annak, amire a világ tanít bennünket. A világ azt tanítja, hogy a nagyságot a neked szolgáló emberek számával mérik. A világi nagyság attól is függ, hogy hány embert tudsz az ellenőrzésed alatt tartani.

Jézus tanítása szerint az igazi nagyságot az általad támogatott emberek száma határozza meg.

Ha komoly keresztények vagyunk, változtatnunk kell a gondolkodásmodunkon. Amikor keresztényekké leszünk, akkor másként kezdünk nézni a munkánkra és a körülöttünk élőkre. A társadalmat is másként szemléljük. Az újfajta szemléletünk változásokat visz a házasságunkban, a szülő-gyermek kapcsolatunkba.

Jézus nagy Tanító volt és tudta, hogy a legtöbb ember vizuálisan tanul a legjobban, és a tanultak, szemléltető eszközök segítségével maradnak meg bennük a legjobban. Ezért egy gyermeket hívott magához, és átölelte.

Sok ismert festő lefestette ezt a jelenetet, de kérdés, hogy élethűen sikerült-e neki? Sokan angyali gyermeknek festették meg, kék-szemű, szőke hajú csemetének, s némely festők még dicsfényt is rajzoltak a gyermek feje fölé.

Én kétlem, hogy e héber gyermeknek kék szeme és szőke haja volt. Habár egy kisgyermek néha angyalian édes lehet, meggyőződésem, hogy ez a bizonyos gyermek egy átlagos gyerek volt; olyan, aki néha engedetlen is tud lenni, néha bepiszkolja a ruháját, néha durcás és sír is.

Jézus magához ölelte a gyermeket, és így szólt: „Aki az ilyen kisgyermekek közül egyet is befogad az én nevemért, az engem fogad be; és aki engem befogad, az nem engem fogad be, hanem azt, aki engem elküldött.”

I. Jézus arra tanít bennünket, hogy ne nézzük ki kicsoda

A. Miért vett Jézus példának egy gyermeket? Valaki egyszer azt mondta, hogy azért, mert a gyermek semmit nem tud tenni értünk. A gyermek nem tud javítani társadalmi helyzetünkön. A gyermek nem tud hozzájárulni a sikereinkhez.

Másfelől, a gyermeknek szükség van adott dolgokra. Minden édesapa és édesanya gyorsan megtanulja, mit jelent szolgálni. Gyorsan megtanuljuk önmagunk, az időnk, az energiánk feláldozását a gyermekeink jólétéért.

Jézus odaállította a gyermeket és így tanította őket: „A gyermek nem tud rajtatok segíteni. Nem tud hozzájárulni ahhoz, hogy a világ szemében fontosabbá váljatok. De a gyermek megtanít benneteket szolgálni.”

Jézus itt egy másik szemléltető eszközt iktat be, amely látszólag nem függ össze az előzőekkel, de csak látszólag. Amikor Jézus kijelenti: „Aki az ilyen kisgyermekek közül egyet is befogad az én nevéért, az engem fogad be”, János szinte félbeszakította: „Mester, láttunk valakit, aki a te nevedben űz ki ördögöket, és eltítottuk, mert nem követett minket” (Márk 9,38).

Hallottátok, mit mondott? „Uram, ki adott ennek az embernek engedélyt, hogy a te nevedben szóljon? Ő nincs velünk. Semmit sem tud arról, amit mi megtanultunk. Nincs joga ezt tenni.”

De a 39-41-ig terjedő szövegrészben Jézus válaszol János felvetésére: „Jézus azonban ezt mondta: „Ne tiltsátok el, mert nincsen senki, aki csodát tesz az én nevében, és ugyanakkor gyalázní tudna engem, mert aki nincs ellenünk, az mellettünk van. Aki inni ad nektek egy pohár vizet az én nevében, mivel a Krisztuséi vagytok, bizony, mondom néktek, hogy el nem marad a jutalma.”

Hogyan illik be mindez abba, amiről Jézus beszélt? Ezt mondja: „Íme, egy ember, aki nagyon hasonlít ehhez a gyermekhez. Sok mindent meg kell még tanulnia. Néha talán szegyenkezünk is miatta, de ő őszintén törekszik, ezért jutalmat kap, hagyjátok békén”.

Jézus aláhúzta azt, amire megtanította őket: „Ne csak olyan emberekkel dolgoztok együtt, akik javíthatnak a társadalmi rangotokon. Ne nézzétek, hogy ki kicsoda. Menjete, keressétek meg az embereket, hívjátok meg őket Isten országába”.

II. Komoly felelősség

Másodszor, Jézus rámutat arra, hogy komoly felelősséget ruházott ránk: „Aki pedig akár csak egyet is megbotránkoztat e kicsinyek közül, akik hisznek bennem, jobb annak, ha malomkövet kötnek a nyakába, és a tengerbe dobják.” (Márk 9,42).

Szülők, tanítók, keresztyén testvéreim, mi milyen példát mutatunk? Milyen hatást gyakorolunk? Kihívunk-e valakit annyira, hogy az megbotránkozik? Jézus komolyan figyelmeztet bennünket Isten állásfoglalására azon ember iránt, akik mást annyira kiprovokál, hogy az megbotránkozik.

III. Nem szabad egymást a megbotránkozásig kiprovokálnunk

A. Harmadszor, a 43-48-ig terjedő szövegrészben Jézus elmondja, hogyan vigyázhatunk arra, hogy ne botránkozzunk meg, és nehogy valakit a megbotránkozásig kihívjunk.

„És ha megbotránkoztat téged a te kezéd, vágd le azt: jobb néked csonkán bemenned az életre, mint két kézzel menned a gyehegnára, a megolthatatlan tűzre, a hol az ő férgük meg nem hal, és tűzük el nem aluszik. És ha a te lábad botránkoztat meg téged, vágd le azt: jobb néked sántán bemenned az életre, mint két lábbal vettetned a gyehegnára, a megolthatatlan tűzre. A hol az ő férgük meg nem hal, és tűzük el nem aluszik. És ha a te szemed botránkoztat meg téged, vágd ki azt: jobb néked félszemmel bemenned az Isten országába, mint két szemmel vettetned a tüzes gyehegnára. A hol az ő férgük meg nem hal, és tűzük el nem aluszik.”

Erőteljes szavak, ugye? Sok baj van ezekkel a szavakkal. De gondoljatok a szövegösszefüggésre. Jézus az életünkről, az általunk kifejtett hatásról, az emberek elfogadásáról, és az ezzel járó felelősségekről beszél.

Tulajdonképpen ezt mondja: „Ha a ti kezetek olyasmit tesz, ami miatt megbotránkoztatok, vagy más megbotránkozik, jobb, ha levágjátok, mint ha miatta a pokolba, az örök halálba juttok.”

Jézus egy fontos tanulságot hangsúlyoz. Nem hiszem, hogy szó szerint a kezünk levágására gondolt. Ha így tennénk, már sokunknak nem lenne keze. De világos az elv, Ha valami tönkretesz bennünket, vagy „egyed e kicsinyek közül”, a legjobb azonnal megszabadulni tőle.

Korábban arról beszélt, hogy míg más szemében szálkát látunk, a mi szemünkben gerenda van. Mielőtt mások életében kezdünk takarítani, előbb a saját életünket kell rendbe tennünk.

Jézus arra tanít, hogy vizsgálja meg magát az ember. Annyira leköt bennünket mások elítélése, hogy elfelejtünk magunkba tekinteni. Jézus üzenete: „Vizsgáljátok meg az életeteket. Ha olyasmit tesztek, amit nem kellene, és annyira kihívtok vele másokat, hogy megbotránkoznak, szabaduljatok meg ettől, különben az örök halál vár rátok.”

A befolyásunk, a bizonyágtételünk, a példánk nagyon komoly végzettségű. Isten szemében sokkal komolyabb, mint ahogy gondoljuk.

B. Végül, az 50. versben kimondja: „Jó a só: de ha a só ízét veszti, mivel adtok ízt néki? Legyen bennetek só, és legyetek békében egymással”.

A békéhez leggyorsabban úgy jutunk el, ha megszűnünk ítélkezni mások felett, és magunkba tekintünk. Vizsgáljuk meg, mit tesz a kezünk, mit lát a szemünk, hova visz a lábunk bennünket.

Remélem, hogy lesz bátorságotok az őszinte önvizsgálathoz, és meglátjátok majd életetekben azokat a részleteket, amelyek saját botlásotokat és mások megbotránkozását okozzák. Legyetek igazságosak magatokkal, és szabaduljatok meg a nem kívánt dolgoktól, még mielőtt örökre késő lenne.

II. negyedév

1. missziószombat, 2023. április 1.

A SZŐLŐMŰVES, A SZŐLŐTŐ ÉS A SZŐLŐVESSZŐK

János 15

A János evangéliuma 15. fejezetének tanulságai, a Jézus szenvedését megelőző – tanítványokhoz intézett – beszédének részét képezik. Jézus itt az Atya és a maga szerepéről beszél a keresztények életében, a kapcsolatfenntartásról és a tapasztalatokban való növekedés végetti gyümölcsterméséről. Továbbá elmagyarázza, mit jelent a gyümölcstermés. Végül rámutat a világ igazságyűlöletére és annak szükségességére, hogy egy ilyen világnak továbbra is bizonytságot tegyünk.

I. A szőlőtő, a szőlőműves és a szőlővesszők

Jézus önmagát nem a cédrushoz, a bükkfához vagy a sudár pálmához hasonlította, hanem a szőlőtőkéhez, e törekeny növényhez, amelyet gondozni és ápolni kell. Jézus lemondott önmaga akaratáról és az Atya akaratának vetette alá magát. „Én vagyok az igazi szőlőtő, és az én Atyám a szőlőműves.”

Pál apostol Krisztus önmegtágadását a következő szavakkal írta körül: „És mikor olyan állapotban találtatott mint ember, megalázta magát, engedelmes lévén halálig, még pedig a keresztfának haláláig” (Fil 2,8.). Fileptől, a hitben lassan érlelődő tanítványtól, Jézus ezt kérdezte: „Nem hiszed-e, hogy én az Atyában vagyok, és az Atya én bennem van? A beszédek, amelyeket én mondok néktek, nem magamtól mondom; hanem az Atya, aki én bennem lakik, ő cselekszi e dolgokat.” (Ján 14,8-10).

„Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők.” „Krisztus azt mondta, hogy a vessző összeköttetése a szőlőtővel képviseli azt a kapcsolatot, amelyet nekik fenn kell tartaniuk vele. A vesszőt beoltják az élő szőlőtőbe, és annak rostjai összeforrnak a rostokkal, erei az erekkel, s így a szőlőtő részeivé válnak. A szőlőtő élete a szőlővessző életévé válik. Így a bűnökben és vétkekben halott lélek új életet kap, a Krisztussal való kapcsolat útján.” (Jézus élete, 582)

„Minden szőlővesszőt, amely én bennem gyümölcsöt nem terem, lemetsz; mindazt pedig, a mely gyümölcsöt terem, megtisztítja, hogy több gyümölcsöt teremjen.” Jézus e szavakkal rámutat arra, hogy Rajta (a szőlőtőn) kétfajta szőlővessző található: a termő, melyet a szőlőgazda megtisztít, hogy többet teremjen; meg a nem termő szőlővessző, amelyet a szőlőműves le is metsz róla.

a. A termő szőlővesszőket meg kell tisztítani

„A vesszők megtisztítása, nyesése fájdalmat okoz, de az Atya az, aki a nyesőkést alkalmazza. Az Atya nem felelőtlen kézzel, vagy közömbös szívvel munkálkodik. Vannak vesszők, amelyek lelőgnak a talajra, ezeket egy metszéssel szabaddá kell tenni földi támaszaiktól, amelyekhez kacsai odakapcsolódtak. Ezeknek is az ég felé kell növekedniük és Istenben kell megtalálniuk támaszukat. A túlzott levélzetet, amely elvonja az éltető nedveket a gyümölcsötől, szintén le kell nyesni. A túlbujánzást is ki kell vágni és el kell távolítani, hogy hely támadjon az igazságosság Napja gyógyító sugara számára. A szőlőműves kinyesi a káros növekedést, hogy a gyümölcsstermés szebb és bőségesebb legyen.” (Jézus élete, 582)

b. A nem termő vesszőket lemetszi

Ezekről a szőlővesszőkről a Prófétaság Lelke a következőket mondja: „Így az is megtörténhet, hogy csak látszólagos kapcsolatunk van Krisztussal anélkül, hogy hit által valóságosan egyek lennénk Vele. Hitünk megvallásával egy egyház tagjaivá lehetünk, de csupán a jellemünk és a magatartásunk milyensége mutatja meg, hogy valóban kapcsolatban vagyunk-e Krisztussal. Ha nem termünk gyümölcsöt, akkor nem vagyunk igazán élő szőlővesszők.” (Jézus élete, 584)

Vajon a szőlőműves azonnal eltávolítja ezeket a szőlővesszőket? Semmiképpen. Minden vesszőről gondoskodik, és kegyelmének köszönhetően minden szőlővessző helyrejehet. Ezért tart még mindig

a kegyelmi idő. „Nem késik el az ígérettel az Úr, mint némelyek kése-
delemnek tartják; hanem hosszan tűr érettünk, nem akarván, hogy
némelyek elveszenek, hanem hogy mindenki megtérésre jusson.
Mivelhogy azért mindezek felbomlanak, milyeneknek kell lennetek
néktek szent életben és kegyességben, Annak okáért szeretteim, eze-
ket várván, igyekezzetek, hogy szeplő nélkül és hiba nélkül valóknak
találjon titeket békességben. És a mi Urunknak hosszútűrését *üdvös-
ségnek* tartsátok; amiképpen a mi szeretett atyánkfia Pál is írt néktek
a néki adott bölcsesség szerint.” (2Pét 3,9.11.14.15.) Mi milyen szőlő-
vesszők vagyunk? Vegyük észre és tegyük üdvösségessé számunkra
Isten hosszútűrését.

c. Isten az Ő Igéje által tisztít bennünket

„Ti már tiszták vagytok ama beszéd által, a melyet szóltam nék-
tek.”

„Szenteld meg őket a te igazságoddal: A te igéd igazság.”

„*És megismeritek az igazságot, és az igazság szabadokká tesz tite-
ket.*” (Ján 15,3; 17,17; 8,32.)

Ezek az igehelyek arra bátorítanak bennünket, hogy szeressük
Isten Szavát, naponta buzgón tanulmányozzuk, és alkalmazzuk éle-
tünkben. Ekkor az majd megtisztít és újjászül bennünket. „Lelketeket
az igazság iránt való engedelmisségben képmutatás nélkül való
atyafiúi szeretetre tisztítván meg a Lélek által, egymást tiszta szívből
buzgón szeressétek” (1Pét 1,22.).

d. „Én bennem marad, én pedig ő benne”

Jézus a hit, az ima és az Isten Szavának való engedelmisség által
szakadatlan kapcsolatot tartotta Atyjával. Nekünk is azt tanácsolja,
hogy ilyen kapcsolatot tartsunk fent Vele. „*Én vagyok a szőlőtő, ti a
szőlővesszők: Aki én bennem marad, én pedig ő benne, az terem sok
gyümölcsöt: mert nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.*” (Ján
15,5.). Csak két lehetőségünk van:

1. „Mindenne van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít” és
2. „... mert nálam *nélkül* semmit sem cselekedhettek.” Jézusban
lenni és maradni azt jelenti: állandóan érezni a Tőle való függősé-
günket, hittel szemlélni Őt, szüntelenül a segítségéért folyamodni és
fejlődni.

II. „Az terem sok gyümölcsöt”

Ahogy az emberek a gyümölcsfáktól és a vetéstől jó termést várnak, úgy várja Isten tőlünk a termést – sok gyümölcsöt vár a követőtől. Izraeltől – aki az Ő szőlőkertje volt, szőlőtermést várt, de az isteni Szőlőgazda minden törekvése ellenére Izrael csupán szőlővesszőket hajtott.

János evangéliumának 15. fejezetében több helyen is szó van a termésről:

- a. gyümölcsstermés (15,2.,4.,16.).
- b. sok gyümölcs (15,5.,8.).
- c. a gyümölcs megmaradjon (15,16).

A szőlőműves számára nagyon fontos a termés. Ezért mindent megtesz, hogy a „követői” jó gyümölcsöt teremjenek. Kiválasztja és tanítványává teszi őket azzal, hogy ráoltja őket az isteni szőlőtőre, megtisztítja őket és elküldi gyümölcsöt teremni, úgy, hogy ez a gyümölcs meg is maradjon, különben, lemetszi őket, mint a gyümölcstelen szőlővesszőket.

Milyen gyümölcsről beszélnek az Evangéliumok és általában az Újtestamentum?

1. Megtéréshez illő gyümölcsökről (Mát 3,8-10)

Keresztelő János azoktól, akik eljöttek hozzá megkeresztelkedni, az élet megváltozását várta el. Ábrahámmal való testi rokonságuk nem fog sokat jelenteni, ha nem cselekszik Ábrahám cselekedeteit. Ennek a gyümölcsnek már a keresztényi élet elején, még a keresztség előtt meg kell látszódnia, sőt, növekednie kell. Mivel a megtérés egy állandó folyamat, a megtéréshez illő gyümölcsnek is állandónak kell lennie.

2. A Lélek gyümölcse (Gal 5,22-23.)

„De a Léleknek gyümölcse: szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szívesség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség. Az ilyenek ellen nincs törvény.” Ezt a gyümölcsöt a Szentlélek hozza az életünkbe, az igazságnak való engedelmesség által. „Mert akiket Isten Lelke vezérel, azok Istennek fiai. Akiben pedig nincs a Krisztus Lelke, az nem az övé.” (Róm 8,14., 9.)

3. Az élet gyümölcse - jellem (felkészülés az üdvösségre)

S végül, az élet gyümölcse: a jellem. Ezt az igazságot Jézusnak a búzáról szóló története példázza a legjobban (Márk 4,26-29.). Jézus a következő szavakkal fejezi be a történetet: „Mihelyt pedig a gabona arra való, azonnal sarlót ereszt reá, mert az aratás elérkezett.” Jézus a szőlőművesről szóló példázatában is ugyannerre a gyümölcsre gondol: „Annak okáért mondom néktek, hogy elvételtek tőletek az Istennek országa, és oly népek adatik, mely megtermi annak gyümölcsét” (Mát 21,43.). János evangéliumának 15. fejezetében Jézus két gyümölcsöt emel ki: a szeretetet és az örömet, de a szeretetet külön hangsúlyozza.

- a. A tanítványait először is az Ő szeretetéről biztosítja (9. vers).
- b. Utána elmondja nekik, hogy a Törvénynek való engedelmesség az Isten iránti szeretetük kifejezése (10. vers).
- c. Jézus megparancsolja a tanítványainak (12. és 17.), hogy ápolják maguk között a testvéri szeretetet. „Ez az én parancsolatom, hogy szeressétek egymást, amiképpen én szerettelek titeket” (10., 12-15.).

Miért ragaszkodik Jézus ennyire a szeretethez?

Mert Isten a szeretet. A szeretet tökéletes kötelék, amely nélkül nem lehet megmaradni e rideg világban. Csak a szeretet tud beszélni a gyűlölettel, önzéssel és elidegenedéssel. Mivel Krisztus követői egy családot képeznek, a családban a szeretetnek kell uralkodnia, különben széthullik. Jézus továbbá azt mondja: amely ország meghasonlik önmagával, nem marad meg. A szeretet tehát egyesíti mindazokat, akik rendelkeznek vele. A szeretet soha el nem fogy.

III. A világ viszonyulása Krisztushoz és az Ő követőikhez (János 15,18-25.)

A világ ellenáll Istennek és gyűlöli meg üldözi az Ő követőit. De Isten követőinek ezt nem szabad viszonzniuk, hanem Jézushoz hasonlóan: szeretettel kell kezelniük.

A „világ” – a sátáni és a démoni, meg az emberi hatalmak – azonban gyűlölik Krisztust és a követőit, mivel:

1. Krisztus nevét viselik.
2. A világba élnek, de nem a világ szerint. Jézust választották.
3. Azért, mert a világ nem ismerte meg az Atyát, gyűlöli Krisztust és az Ő követőit.

De a világot nem igazolhatja a hitetlensége: Jézus az Ő tanításával és a cselekedeteivel felfedte a származását, a szeretetét és a hatalmát, ezért nem lehet kifogásuk a bűnre. De még az ilyen világban is folytatni kell a bizonyágtévést. Jézus azokra az emberekre gondol, akik tudatlanságban élnek, akikért Jézus az életét adta, hogy „ha valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen”.

A Szentlélek és a tanítványok tesznek bizonyágot. A bizonyágtévésük alapján az embereknek el kell dönteniük: vajon a sötétség világában maradnak, vagy belépnek a világosságba. „Ez pedig a kárhoztatás, hogy a világosság e világra jött, és az emberek inkább szerették a sötétséget, mint a világosságot; mert az ő cselekedeteik gonoszak valának. Mert minden, ki hamisan cselekszik, gyűlöli a világosságot és nem megy a világosságra, hogy az ő cselekedetei fel ne fedessenek; Aki pedig az igazságot cselekszi, az a világosságra megy, hogy az ő cselekedetei nyilvánvalókká legyenek, hogy Isten szerint való cselekedetek.”

Legyünk és maradjunk a szőlőtőn, hogy sok gyümölcsöt teremhessünk, hogy egyesülhessünk Krisztus szeretetében, megtarthassuk a Törvényt, és az Ő eszközeivé lehessünk az emberek megmentésében! Ki az, aki méltó erre?

2. missziósombat, 2023. május 6.

A KERESZTÉNY KATONA TITKOS FEGYVERZETE

Eféz 6,18:

„Minden imádsággal és könyörgéssel imádkozván minden időben a Lélek által, és ugyanezen dologban vigyázván minden állhatatossággal és könyörgéssel minden szentekért”.

Bevezető

Pál apostol nagy tanulmánya a győzedelmes keresztény fegyverzetéről szól. Pál arról beszél, hogy keresztényekként, hogyan kell felkészülnünk a csatákra, melyekkel nap mint nap szembetaláljuk magunkat. Lehetetlen csatába mennünk és saját erőnkkel győzelmet aratnunk, de az Úr erejével és fegyverzetével győzedelmeskedhe-

tünk, és győzni is fogunk. Jó, ha szem előtt tartjuk, hogy amikor Pál apostol e szavakat írta, rab volt, akit valószínűleg katonák vettek körül. E leírás közben látta a katonák páncélzatát és fegyverzetét, és a Szentlélek ihletésére, elkészíthette e fegyverzet lelki alkalmazását. A lelki fegyverzet megvizsgálását általában a 17. verssel zárjuk. Pál apostol azonban tudta, hogy nem a páncélruha és a sok harceszköz teszi bátorrá a katonát. Ahhoz, hogy bármely katonából harcos váljon, a csatával való szembenézés belső erejére és bátorságára van szükség. E nélkül, bármilyen jól edzett és jól felszerelt is legyen egy katona, látva a közelgő veszélyt, azonnal elmenekül az ellenség elől, vagy pedig odavesz. A keresztény katonával is így van. Rendelkezhetünk Isten minden fegyverével, de a csatához szükséges belső erő és bátorság híján eredménytelenek leszünk. Ezért hiszem, hogy a keresztény fegyverzetének tanulmányozásakor a 18. verset is figyelembe kell vennünk. Ha Isten Igéje a mi fegyverünk a védekezésre, és a páncélzat más részei is a védelmünket szolgálják, akkor az imáról elmondhatjuk, hogy az a mi titkos fegyverünk. Mert ima által, és csakis ima által nyerünk megfelelő erőt és bátorságot ahhoz, hogy naponta felvegyük a harcot. Ez életfontosságú tartozék nélkül vereségre ítélttünk, de a segítségével és az isteni fegyverzet más részeivel, amelyek mind a helyükön vannak, nem győzhetnek le bennünket, hanem diadalt arattunk. E bevezető gondolatok után szakítsunk időt a keresztény katona titkos fegyverének tanulmányozására.

I. A titkos fegyver fogalmának meghatározása

A. Az imát úgy is meghatározhatjuk, mint lelki tevékenységet, amikor Isten gyermeke párbeszédet folytat a mennyei Atyjával.

B. Az ima egy tevékenység (akció), amelyet bármikor „beindíthatunk”, bárhol, bármilyen nemes cél érdekében.

C. Néhány gondolat az imáról:

1. Az ima egy folyamat, melynek során felszerelkezünk Isten minden fegyverével. Az ima erő, melynek segítségével – Isten fegyvereit felöltve – csatába megyünk. Az ima egy gyakorlat, melyben Isten fegyverein keresztül célzunk.

2. Az ima a legnagyobb erő, amelyet valaha is felszabadítottak a földön; és a szentek rendelkezésére álló, legerőteljesebb fegyver. A világ talán megtalálja majd a módját, hogy bezárja a gyüle-

kezeteinket, hogy elvegye tőlünk a Bibliáinkat, de abban soha senki nem akadályozhatja meg Isten népét, hogy Isten nevét segítségül hívja!

3. Az ima az imádkozót a hatalmas Isten elé vezeti!
4. Az ima isteni erőt visz a hívő ember életébe.
5. Sohasem hasonlítunk jobban Krisztusra, mint amikor imádkozunk.

D. A hit emberei mindig is segítségül hívták Isten nevét. Ima által az emberek meghallgatást nyertek, támogatás kaptak és isteni erőben részesültek. Az ima olyan gyakorlat, amelyre Isten az áldását ígérte (Jeremiás 33,3; János 16,23; 1János 5,14-15)! Amikor hittel, tiszta szívből imádkozunk, biztosak lehetünk abban, hogy Isten meghallja és meghallgatja imánkat (Máté 21,22).

II. A tikos fegyver leírása

A. Az ima legyen szakadatlan. Ez nem jelenti azt, hogy állandóan hajtogatnunk kell bizonyos imákat, még kevésbé azt, hogy egy sor jelentéktelen szót és kifejezést ismétlegessünk (Máté 6,7). Hanem azt jelenti, hogy alkalmaznunk kell az 1Thess 5,17-et a szívünkben. Azt jelenti, hogy Istennel állandóan kapcsolatban vagyunk. Más szóval: tartani kell a „telefonkagylót”. Úgy kell járnunk, hogy állandóan tudatában vagyunk az Ő jelenlétének, és percre készen állunk a beszélgetésre. Ha tiszták és a Biblia szerint valók akarunk maradni Isten számára ebben a világban, ilyen kapcsolatot kell ápolnunk.

B. Az imánk osztályzása. Minden imának az őszinteség az alapja. A jó katona mindenféle, rendelkezésére álló imát igénybe vesz. Vannak formális és nem formális imák, szótlán és kimondott imák, nyilvános és személyes imák, ösztönszerű és öntudatos imák, kérések, közbenjárások, vallomások és dicséretetek, meg aláztatós és hálaadó imák. Vannak köszönetmondó és segítségkérő imák. Vannak még istentiszteleti imák, és sürgősségi kérelmek. Mindenféle imának meg van a helye, és a bölcs katona eredményesen alkalmazza őket. Az a keresztény, aki az imáját egyszerű kérésekre korlátozza, elmulasztja az áldásokat, amelyek az istenmagasztaló imák, vagy a közbenjáró imák eredményeként jelentkeznek.

C. Imatársunk („a Lélek által”). Az Ige arra tanít bennünket, hogy a Lélek segítségünkre van az imádkozásnál (Róma 8,26-27).

Imaéletünk, ahogy életünk más részei is, álljon a Szentlélek ellenőrzése alatt. Ha nem így van, önző módon és hasztalanul imádkozunk, melynek felismerhető következménye a visszafogott és eredménytelen imaélet (Jakab 4,1-3). Pál apostol a Galatalevélben elmondja, hogyan szabadulhatunk meg ettől a hajlamunktól (Gal 5,16-17). Amit meg kell jegyeznünk, az az, hogy az igazi, őszinte ima mindig a mennyből ered. Az igazi ima teljesen istenközpontú! Az Atya indít bennünket az imára, a Szentlélek gondolatokat ültet az értelmünkbe. S amikor elmondjuk a Szentlélek által szívünkbe ültetett imát, visszaküldjük Istenhez, oda, ahonnan ered. Az ima olyan, mint egy nagy háromszög, amely a mennyből kiindulva a mennyben ér véget, és a közte levő pontokat mind Isten ellenőrzi. Amikor a Lélek által elmondjuk őszinte imánkat, biztosak lehetünk abban, hogy Isten szerint imádkozunk, és hogy Ő hallja és meghallgatja imánkat (1János 5,14-15).

III. E titkos fegyver kitarató alkalmazása

Ha valóban eredményesek akarunk lenni, akkor nem engedhetjük meg, hogy az ima véletlen akció, vagy elhibázott kérés legyen. Az imának állandónak, következetesnek és istenközpontúnak kell lennie. Pál apostol néhány akció-irányítottságú szót használt, hogy megtanítsa bennünket, hogyan alkalmazhatjuk eredményesebben az imát.

A. Készenléti állapotban kell lennünk. Keresnünk kell az imaalkalmakat és kiiktatni mindazt, ami zavarhatja az imát. (pl. vagy olyanok vagyunk, mint a tanítványok – Máté 26,38-45; vagy olyanok, mint akiket Nehémiás elítélt – Neh 4,9). Isten elvárja, hogy imádkozunk, de egyidejűleg azt is elvárja, hogy tudatában legyünk annak, mire törekszik a sátán. Imádkozni, de nem vigyázni azt jelenti, hogy sebezhető és legyőzhető vagyunk. *„Vigyázatok és imádkozatok”* – ez egy kulcsfontosságú kifejezés!

B. Aktívaknak kell lennünk (kitartás). Ez azt jelenti, hogy addig kell imádkozni, amíg meg nem jön a válasz Istentől (Máté 7,7-8), (pl. Jákob - 1Móz 32,24-30.). Túl gyakran megtörténik velünk, hogy feladjuk az imát, még mielőtt a Szentlélek „leállít” bennünket, vagy Isten választ küld az imánkra. Ki kell tartanunk az imában mindaddig, amíg „megállj”-t nem parancsol, vagy imáinkra való válaszként megadja, amit kértünk (Példák: Lukács 18,1-7; Az első gyülekezet kitarató az imádkozásban - ApCsel 12.1-19.)

C. Kérnünk kell (a szentek szükségleteire). Jusson eszünkbe, hogy nem kell egyedül harcolnunk. Körülöttünk más keresztények is vannak, akik szintén a sátánnal csatáznak. Kötelességünk egymásért imádkozni. Miért?

1. Testvérek vagyunk, ugyanazon az oldalon állunk, ugyanabban a seregben harcolunk. Bárhogy viselkednek is egyesek. Nem vagyunk ellenségek!
2. Hajlamosak vagyunk az elesésre és a vereségre; hogy győzhessünk, a körülöttünk élők támogatására is szükségünk van.
3. Jézus mondta, hogy az egymás iránti szeretetünkről fognak majd az Ő követőiként felismerni bennünket (Ján 13,35). Semmi sem ösztönzi úgy a szeretetet és az egységet Isten népének tagjai között, mint az egymásért mondott, kitartó ima. Belátjátok ugye, hogy elkeseredettséggel, haraggal, meg nem bocsátással és gyűlölettel teljesen nem imádkozhatunk a testvérünkért. A testvéreden semmi sem segíthet jobban annál, mint amikor felemeled és vele együtt viszed a terhét (Gal 6,2).
4. Mind az egyháznak, mind a hívőknek szükségük van az imára.
5. Sohasem tudhatjuk; lehet, hogy keresztény testvérünknek, amikor imádkozunk érte, talán éppen akkor van a legjobban szüksége az imára.

Zárószó

És miközben Pál apostol szemügyre vette az őt körülvevő katonákat, láthatta rajtuk a kardövet, a mellvértet és a lábbelit. Felfigyelhetett a sisakjukra, a pajzsukra meg a kardjukra. A harci készenlét minden külső felkészültségének tanúja volt, csak a katonák belső erejét és bátorságát nem láthatta. Ez velünk is így van. Külsőleg mindnyájan jól nézhetünk ki, de belül talán hiányzik egy kulcsfontosságú összetevő, amely a győzelem vagy a vereség meghatározója. A római katonák számára ez a belső erő és bátorság volt. A keresztény számára ez: a titkos fegyver, az ima! Jegyezzétek meg: a fegyverek halmaza nem tehet bennünket Krisztus katonájává, ezt csak az ima teheti. Ilyen gondolatok mellett, vajon most milyen lesz az imaéletek?

ISTEN VÁLTOZATLAN ÜZENETE

Lukács 24,27

Bevezető

Megtörtént-e veletek, hogy valaki elmesélt nektek valamit, később meg ugyanazt másként mesélte el? Erről gondolkodva az embereknek általában a politikusok jutnak az eszükbe. Biztosan hallottátok már a vicces megjegyzést, hogy „Mikor hazudik egy politikus? - Hát, amikor jár a szája”. Persze azért ez nem mindenkire vonatkoztatható, legtöbbszörükre nem. Ez a mondat azonban azt üzeni, hogy a politikus – különböző csoportokhoz szólva, a cél elérése érdekében – megváltoztatja a mondanivalóját.

Ezzel ellentétben Istennek mindig csak egy üzenete van, amely mindenkor, minden emberre vonatkozik. Mint olyan, akinek a jellege szent és igaz, Isten nem hazudhat. Mint minden élő Teremtője és Istene, nincs senki, akire az üzenete nem vonatkoztatható. Akár a teremtett dolgok által szól, akár írott Szava által, vagy a testé lett Ige (Jézus Krisztus) által, Isten üzenete világos. Ő az embert a Vele való közösségre teremtette, hogy megismerhessük, szerethessük, szolgálhassuk és dicsőíthessük Őt. S habár a bűn elválaszt bennünket Istentől, kezdettől fogva az volt a terve, hogy megbékéltesse magával azokat, akik hitüket az isteni megváltás eszközébe, Jézus Krisztusba vetik.

I. Isten kezdettől fogva kinyilatkoztatta magát (27a vers)

A világ kezdete óta, Istennek üzenete volt az emberhez. Isten megszólalt a teremtés által, de nem csak megteremtette a világot, majd visszalépett és hagyta, hogy az ember egyedül bajlódjon vele, és próbálja megtalálni benne a helyét. Ehelyett, Isten kezdettől fogva, azt kezdeményezte, hogy az ember előtt kinyilatkoztatja magát, az útjait, a szándékait. Beszélgetett is Ádámmal, amíg a kertben élt és járt. Szólt Mózeshez a csipkebokorból, később meg a 2Móz 33,11 szerint: „színről-színre”. Isten szólt a prófétákhoz az Ő Szentlelke által, intve őket, hogy jegyezzék fel a szavait, hogy azok más nemzedékek számára is megmaradjanak (2Pét 1,20-21). Különböző időkben Isten

különféleképpen nyilatkoztatta ki magát (Zsid 1,1). Amit ebből meg kell jegyeznünk az az, hogy Isten kezdeményezett. Isten Szava az emberekkel való kommunikálása (2Tim 3,16).

Figyeljük meg, hogy a bevezető igehelyben Jézus elismeri a „Mózes és a próféták írásait” (a Törvényt és a prófétákat), mint isteni tekintéllyel rendelkező kijelentést. Azonban ne felejtsetek el a tényt, hogy Isten kezdeményezte önmaga kinyilatkoztatását, és hogy Isten üzenete az embert kezdettől fogva egyetlen cél felé vezette, amelyről a második pont alatt fogunk tanulmányozni.

Elgondolkodtatok-e már Istennek azon a kezdeményezésén, hogy kinyilatkoztassa az embernek a maga jellemét, útjait és szándékait? Azt tudjuk, hogy a Biblia Isten személyes kinyilatkoztatása a számunkra. Mivel Isten nem változik, az Ő Szava sem változott meg, és nem is fog megváltozni. A kérdés: Vajon az, ahogy Isten szavát tiszteltek, olvassátok, fejből tanuljátok és tanulmányozzátok, azt mutatja-e, hogy értitek ezt az elképesztő valóságot?

II. Isten kinyilatkoztatása mindig Krisztusra mutatott (27b)

Isten megváltási tervének kinyilatkoztatása „aprósággal” kezdődött – a megígért maggal, mely asszonytól születik (1Móz 3,15). Idővel e kinyilatkoztatás egyre jobban bővült és világosabbá vált. A „Megígért”, Ábrahám, Izsákon, Jákobon, Júdán, Dávidon, stb. keresztül érkezik. Amikor a Királyok II. könyvét olvasva látjuk Dávid fiainak „eredménytelenségét”, felmerülhet bennünk a kérdés, hogyan fog az isteni ígéret beteljesedni; ám az isteni terv még nem nyert teljes kinyilatkoztatást. Még az Ó Testamentum végén is, sőt a Jézus korabeli események olvasása közben is ott van a várakozás, a reménység, a vágyakozás Isten népe, Izraelnek Megmentője után. Mikor jön el az, aki ígéretet tett Ábrahámnak, és hozza el Isten áldását nem csak a zsidóknak, hanem minden embernek?

A tanítványok, akik Jézussal Emmaus felé tartottak, tudták, hogy Isten megígérte a Messiást, aki megmenti Izraelt. Remélték, hogy Jézus a Messiás, de mégis úgy tűnt nekik, mintha reményük szertefoszlott volna. Ott volt velük Jézus, aki semmi újabb kinyilatkoztatást nem adott nekik, hanem csak rámutatott mindazoknak a teljesezésére, amit Isten kezdettől fogva megígért. A szövegrészben azt olvassuk, hogy Jézus a Mózes és a prófétákkal kezdte, és elmagyarázta (görö-

gül: *dihermeneusen*) nekik, miként mutatnak Ő rá az írások. Pál apostol ugyanezt a szót használta az első korinthusi levelében a különféle nyelven elhangzó beszédek megmagyarázására. Jézus megmutatta a követőinek, és nekünk is, hogy Isten kezdettől fogva arról a tervéről beszélt, hogy az elveszett embert – Jézus Krisztus révén – megváltsa önmagának. Jézus Krisztus által e terv megvalósulást nyer.

Isten nem készített egy „B” tervet. Kezdetlől fogva azt tervezte, hogy megváltsa magának azokat, akik bűneiket megbánva hittel fognak ragaszkodni Krisztushoz, mint megváltásuk egyedüli eszközához. Szükséges, hogy az ember megvallja a bűnét, és szívbeli alázattal, hittel és átadással fogadja el Krisztust egyetlen Megváltójának. Akik hisznek Krisztusban, azoknak a feladata, hogy elmondják másoknak Isten tervét – elejétől a végéig. Nincs szükségünk új üzenetre. Bátran és világosan kell hirdetnünk az Istennel való megbékélést – Krisztus által. Üzenetünk és küldetésünk is van (2Kor 5,18-20).

Zárószó

Isten olyan Isten, aki szól az emberekhez, kinyilatkoztatja magát nekik, ismerteti velük a jellemét, a szándékát, a tervét. Kezdetlől fogva világosan és következetesen beszélt – az elveszett ember számára biztosított egy büntelen Megváltót, aki Istent és embert megbékéltet egymással. Ezt a tervét Krisztus segítségével véghez is vitte. Amit Isten mondott, és ahogy azt mondta: Krisztusra mutatott.

III. negyedév

1. missziószombat, 2023. július 1.

A HALDOKLÓ GYÜLEKEZETEK HÉT BÜNE

Thom S. Reiner prédikációja

Egyik vasárnap este a 700 tagú gyülekezet előtt álltam. A feladatom világos volt. Eléjük kellett tárnom a tanácskozás eredményét, amelyen én és a csoportom már néhány hete dolgoztunk.

Ennek egy egyszerű, könnyű tanácskozásnak kellett volna lennie. De ezzel ellentétesen sikerült: feszült és stresszes volt. Amikor kifejeztem némi aggodásomat és orvoslást ajánlottam, több tucat hívő nyújtotta fel a kezét, hogy közölje velem: nincs igazam, és hogy a tanácsadó csoport felmérései tévesek.

Ez a gyülekezet, a hívők számát illetően, már két év óta állandóan hanyatlík. Sokan mégis úgy látták, hogy a gyülekezet egészséges és fejlődő. Én azonban láttam, hogy amit állítanak, tiszta hazugság.

A múltbeli tanulságok, jövőbeli tanulságok

Az elmúlt húsz évben az volt a legáldásosabb az életemben, hogy gyülekezetek ezreit vizsgálhattam meg, és tanácsolhattam. Több száz egészséges gyülekezettel is találkoztam, akiktől értékes végkövetkeztetést tudtam levonni.

Sajnos több ezer volt azoknak a gyülekezeteknek a száma, amelyeknek a szolgálata hanyatlott, amelyeknek a tagjai elcsüggedtek, és amelyek evangéliumi tevékenysége jelentéktelen. Nemrég átnéztem a korábbi tanácskozásaimat, meg a kutatómunkáimat, hogy közös nevezőre tudjam hozni a hanyatló és kihalófélben levő gyülekezeteket.

Felfedeztem, hogy a haldokló gyülekezetekre „hét bűn” jellemző. Ezek a témák nem kizárólagosak; sőt, gyakran nagyon is összefüggnek egymással. De imádkozom azért, hogy ne váljanak a családás forrásává, hanem hogy elkerülhessétek a csapdákat, amelyekbe más gyülekezetek vezetői beleestek.

Bűn #1: A tanítás „felvizezése”

Az egyik tanácsadónk az egyik szombatiskolai osztályban ült, amely meghívta a csoportunkat egy hosszú távú tanácskozásra. Azt mondták neki, hogy abban az osztályban ülnek a gyülekezet egyik legerősebb vezetői. Legnagyobb meglepetésére az egész bibliatanulmány ideje alatt arról vitáztak, vajon a nem keresztények feljuthatnak-e a mennybe, vagy nem. Sok-sok argumentum után arra a megállapításra jutottak, hogy Isten mégiscsak beengedne ilyen személyt a mennybe.

Amikor ilyen kulcsfontosságú igazságok, mint amilyen a kizárólagosságról szóló tanítás, a kételkedés tárgyává válnak, akkor a gyülekezet bajban van. Nem igazán motivált a missziós munkára és az evangélium hirdetésére, hogy ha más vallások kiegyenlítődnék a kereszténységgel.

Az egészben az a legironikusabb, hogy a felméréseink szerint, amikor megkérdeztük azokat az amerikai polgárokat, akik nem járnak templomba, felfedeztük, hogy a nem keresztények kevésbé hajlamosak olyan egyházakat látogatni, ahol gyenge a tanítás, mint olyanokat, ahol jó a tanítás. „Miért vesztegetném az időmet olyan egyházak látogatásával, amelyek bizonytalanok a hitben”, mondta Amy, egy 29 éves fiatalasszony, aki egyetlen egyházhoz se jár. „A világban már így is van éppen elég bizonytalanság.”

Bűn #2: Az evangéliumhirdetés iránti szeretet elvesztése

Nem csoda, hogy a hanyatló és kihaló gyülekezetek elvesztették az evangéliumhirdetés iránti érdeklődésüket. Az idősebb prédikátoroknak nincs ilyen szenvedélyük, vagy már elvesztették ezt a szenvedélyt. A hívők viszont hajlamosak követni a gyülekezeti vezetők vagy prédikátorok szenvedélyét és vízióját.

Bűn #3: A célszerűség hiánya

Sajnos sok gyülekezet nem ismeri a változó irányvonalakat, meg a mai társadalom értékeit. Igaz, hogy sok gyülekezet fontos hitté-

telekről mondott le abban a törekvésében, hogy megfeleljen a társadalomnak, amelynek szolgál. Szomorú, hogy sok gyülekezet távol él a valóságtól, és nem ismeri a körülöttük élők reménységét, vagy fájdalmait. A keresztény hittételekhez való hűtlenség eleséshez vezet. A meg nem értése a világnak, amelyben élünk, és amelynek szolgálunk, érdektelenséghez vezet.

Bűn #4: Nagyon kevés a kifelé irányuló szolgálat

Egy Amerika szerte végzett anketából kiderült, hogy a gyülekezeti szolgálatok 95%-a a hívőkért van. Sok gyülekezetben semmivel sem szolgálnak a hívők gyülekezeti közösségén kívül élő embereknek.

Sok gyülekezet, mintha csak önmagért létezne. Jó, ha vannak szolgálatok a hívők számára, csak az a baj, hogy a befelé és a kifelé irányuló szolgálat nincs egyensúlyban. Amikor a gyülekezet csak arra összpontosít, hogy a sajtójairól gondoskodjon, ez biztos jele a hanyatlásnak, és az elkerülhetetlen „halálnak”.

Bűn #5: A személyes hajlamok ellentéte

A gyülekezetekben manapság a „barátságtalan” csaták nem a keresztény hit nagy igazságaiért való kiállás miatt történnek. A hívők sokszor olyan dolgokon kapnak hajba, mint az istentisztelet módja, vagy, hogy milyen színű legyen valamilyen helyiség, meg a szőnyeg, és milyen szószerk illik oda. Az ilyen összetűzések biztos jelei annak, hogy a hívőket jobban érdeklik a saját szükségleteik, mint a körülöttük élő és dolgozó emberek sebei vagy szükségletei.

Bűn #6: Előnyben a kényelem

Néhány évvel ezelőtt a legkisebb fiam, Jess, a középiskola befejező osztályába járt, és az iskola rögbi-csapatának tagja volt. Amikor teljes bevetéssel játszott, másnap mindig sokáig aludt. Délben, amikor nagy nehezen felkelt, leballagott a lépcsőn, bekapcsolta a tévét a nappaliban, és fáradta a pamlagra rogyott.

Egy ilyen alkalommal elmentem mellette, és látom én, hogy a sportoló fiam lakásrendezést és kertészkedést néz. Kíváncsiságomban rákérdeztem, hogy mióta szereti ezt a műsort. Jellegzetes választ adott: „Amióta nem dolgozik a távirányító.”

Sok gyülekezet azért hanyatlik oly gyorsan, mert sok hívőnek nehezebb esik, hogy felkeljen a kényelmes székéből. Sokkal könnyebb

mindent úgy csinálni, ahogy eddig, mint hogy kényelmetlenül érezzük magunkat az imaház falain kívüli világban.

Bűn #7: Bibliai „írástudatlanság”

Az amerikai gyülekezetek csak 3%-ban szervezték meg a módszeres bibliatanulmányozás tanfolyamát a hívők számára. Habár a Bibliát nem csak a gyülekezetben kell tanulmányozni, lényegbevágóan fontos, hogy a gyülekezetek ilyesmit kezdeményezzenek.

Ha 100 gyülekezetből csak 3 próbálkozik bemutatni a hívőknek a Biblia módszeres tanulmányozását a jobb megértés végett – Mózes első könyvétől a Jelenések könyvéig –, ennek valószínűleg bibliai írástudatlanság lesz az eredménye. A bibliai írástudatlanság meg annyit jelent, hogy esetleg nem fognak engedni az Írás intelmeinek, mert nem is tudják, mit ír a Biblia.

Világosság a sötétségben?

A kutatásaink azt bizonyítják, hogy sok amerikai gyülekezet hanyatlak és haldoklik. De én derülő vagyok. Sok gyülekezetet láttam, ahol elvetették e felsorolt bűnök sötétségét, és elejét vették a hanyatlásnak. Valóban világossággá váltak a sötétségben.

Nemrég fejeztem be egy gyülekezet egyéves tanácsolását, és ők átérték a változásokat minden negatív pontnál. A prédikátoruk helyesen foglalta össze az élményüket. „Nem eszköz vagy tudás hiányzik nálunk; egyszerűen csak engedelmesség. Amikor elhatároztuk, hogy nem fogadjuk el a közömbösséget vagy a közepességet, Isten áldását kezdtuk megtapasztalni. Ilyen egyszerű a dolog.”

Thom S. Rainer a Lifeway Christian Resources elnöke, és az Outreach folyóirat egyik szerkesztője

2. missziószombat, 2023. augusztus 5.

A PUSZTÁBAN

A csend puha gyapjúlepelként terült el a táboron. A fiatal Nátánáel átfúrta magát a tömegen, hogy megnézze, mi is történik a szent sátor udvarában. Aznap reggel Áron és a fiai először léptek be az újonnan elkészült szent sátor udvarába. Levetköztek, és Mózes, a nagy vezér, megfürdette őket a gyülekezet előtt. Nátánáel nem igazán

szeretett fürödni és mosakodni, ezért együttértett a férfiakkal, akik félmeztelenül álltak a nép előtt, mialatt megfürdették őket.

Fürdés után Mózes felöltöztette őket az új, papi ruhájukba. Nátánáel kíváncsian szemlélte a szépen kidolgozott papi felöltőket.

Akkor eljött a felkenetés ideje. A nép megérezte a drága olaj illatát, amikor azt a szent sátorban szétlocsolták és szétkenték az oltáron, majd a papokon. „Most biztosan mind egyformán illatosak”, suttogta Nátánáel a mellette álló, Benjamin nagybácsinak.

„Psztt,” szólt rá szigorúan a nagybácsi, de Nátánáel nem hallotta. Csak Áront látta és a fiait, akik komoly arccal helyezték kezüket a bak fejére.

Senki sem beszélgetett, nem suttogott, s mintha lélegezni is elfelejtettek volna. Amikor Áron levágta a bakot és felvett a vérből, Nátánáel csodálkozva nézett a nagybácsijára. „Ez a bűnért való áldozat, amelyet teljesen megégetnek,” mondta csendesen a bácsikája. Áron és a fiai ott álltak csendben, és Mózeset nézték, aki feldarabolta az áldozati állatot.

Nátánáel ismerte Áront. Szerette hallgatni ennek az ezüstös hajú bácsinak a meséit. De Áron és a fiai ma annyira másként néztek ki. „Most már papok?,” kérdezte Nátánáel, amikor a tűz kezdte felégetni az áldozatot. „Nem, még nem,” suttogta Benjámín bácsi. „Ez a szertartás hét napig fog tartani,” tette hozzá. „Különös: Áron tegnap még egy idős mesemondó volt, nemsokára meg Jahve által felkent főpap lesz belőle,” gondolkodott Nátánáel.

Közzjáték

Izrael ez időben a pusztában tartózkodott. Szökött rabok voltak, akiket Isten az ő kegyelméből, nagy hatalommal és csodálatosan megszabadított. De még nem értek oda, ahova elindultak. Az Ígélet földje a piszkos, poros, egyhangú pusztától több száz kilométerre, északra terült el.

Isten hatalmas kezét közelről és nagyon személyesen is meg tapasztalták: kettéválasztotta a tengert (2Móz 14,13-22), az egész egyiptomi hadsereg vízbefűlt (23-28 versek), csodálatosan táplálta őket (2Móz 16), vizet fakasztott számukra a sziklából (2Móz 17). Majd hallották Isten jelenlétét a hegyen, amely körül most táboroztak. Mózes nem csak részletes utasításokat kapott arra nézve, mibe is fog különbözni életmódjuk és kultúrájuk más, környező törzsek és népek

életétől és kultúrájától; hanem mezítláb és a szikla mögé bújva, halotta az Úr nevét, amely úgy hangzott, mint az együttérzés, a kegyelem, a mérhetetlen szeretet és az örök hűség (2Móz 33,12-34,8). Megkapták Isten jellemének „vázlatát”, azt a tíz „igét”, amelyet elmondott a teremtményeinek, és ugyanakkor hallották a szentsátor építésére vonatkozó utasítását. Ennek különös helynek kellett lennie, ahol a megváltás és az isteni jelenlét kézzelfogható. Tizenhárom hónapra rá, hogy elhagyták Egyiptomot, Izrael a pusztá kellős közepén tanyázott (4Móz 1,1).

Számok és sivatag

Mózes negyedik könyvét, azaz a Számok könyvét, alig érintik a bibliai kutatások. A lelkipásztorok ritkán lapozzák fel, amikor arra készülnek, hogy táplálják és meghívják a nyájat; de ha meg is teszik, akkor is csak néhány közismert történetre korlátozzák a fejtegetésüket. A bibliamagyarázók szívesebben látogatnak Mózes első könyvének dicső jeleneteihez, vagy a Mózes második könyvében található, szabadulásról szóló izgalmas eseményeknél időznek, de Mózes negyedik könyve, a maga – látszólag összefüggéstelen – számadataival, és a különféle irodalmi stílusával, ugyan kit érdekel?

Ki szereti olvasni a listázott adatokat, az utazási terveket, összetett törvényszövegeket, szertartási előírásokat, elismételt beosztásokat, itt-ott egy kis elbeszéléssel, amelyeket költői részecskékkel fűszereztek? „A sivatag”, ez a könyv héber címe, nem az a hely, ahol szívesen tartózkodunk. Száraz. Poros. Komor. Csüggesztő. A 4Móz 1,1-től 33,38-ig terjedő szövegrészbe körülbelül 38, pusztában töltött évet foglaltak bele. Harmincnyolc év, melyet sátorokban töltöttek. Harmincnyolc év, mely tele volt élelmezési és vízellátási gondokkal. Harmincnyolc év rettegés a szomszédos törzsek és népek támadásaitól, akiknek a területein át kellett haladniuk az Ígéret földje felé vezető útjukon.

Harmincnyolc év nem kis idő. Gondoljunk csak bele, hogy harmincnyolc évvel ezelőtt a mi világunk is teljesen másmilyen volt. Az Internet és a túlinformáltság idejében a harmincnyolc évvel ezelőtti élet úgy néz ki, mintha semmi köze nem lenne az eföldi élethez és határozottan egy másmilyen népről szól. Más volt a hajviselet, az autók hatalmasak voltak és jó sok üzemanyagot fogyasztottak. Mózes negyedik könyvének egyik kulcsfontosságú szerkezeti eleme: a két nemzedék. Harmincnyolc év, két nemzedék. Miközben az 1-25-ig ter-

jedő fejezetek az első nemzedék mulasztásait taglalja, a 26-tól tovább egy új nemzedékről beszél Mózes negyedeik könyve.

Ótestamentumi bibliakutatónk, Dennis Olson, az 1985-ös szak tanulmányában felfigyelt e párhuzamos elbeszélésre, különbséget téve az első, lázadó nemzedék és a második, reményteljes nemzedék között (Dennis T. Olson, *The Death of the Old and the Birth of the New. The Framework of the Book of Numbers and the Pentateuch*, *Brown Judaic Studies*, vol. 71.). Arra kell leginkább felfigyelnünk, hogy a párhuzamos események két nemzedéket érintenek. Például mindkét nemzedéknél elvégezték az Isten által előírt összeírást (4Móz 1; és 26). Mózes negyedik könyvének mindkét részében a lévitákat részletesebben is összeírták (4Móz 3; és 26). Törvénykönyvi szövegrészt is találunk mindkét helyen, méghozzá a nőkről (4Móz 5; és 27); törvényt az eskütételről (4Móz 6; és 30); valamint elbeszéléseket meg páskaünnepi szertartási szabályokat (4Móz 9; és 28), és folytathatnánk a listát. Az új nemzedék és az ő tapasztalatai egy jelentősebb bibliai mondanivaló kulcsfontosságú elemét tárják elénk: Isten egy második alkalmat ad, ahogy ezt a bűnbeesés története is kihangsúlyozta az 1Móz 3-ban. Az Izraelről szóló történet Mózes negyedik könyvében valahogy többet kínál a 2Móz 34,6-ban található, Isten elméleti leírásánál, miszerint „nagy irgalmasságú”.

A megváltás és a megszentelődés között

Valahol, Egyiptom és Kánaán között, találunk rá a népre, mely nagyon hasonlít ránk. Nagyon izgága csoport, az események, vagy a karizmatikusvezetők miatt gyorsan mozog, most ehhez, majd valaki máshoz lojális, és gyakran szelektív memóriahiánya van. Sokat panaszkodik és zúgolódik, leginkább az étel, a víz, a vezetőség és a tantételek miatt. Ilyen népet szabadított meg az Isten.

Köröskörül Isten szentségének bizonyítékait látják – a hegyen, a szent sátorban, a tábor kinézésében és a tábori rendben, sőt, még a ruházkodási módjukban is. - Várj csak, szól talán valaki. - Mi köze a ruházatnak a gondolatok és az élet szentségéhez?

A bojtokról szóló előírást a 4Móz 15,37-41-ben találjuk, a szombat szentségéről szóló, rövid, de jelentőségteljes beszámolót követően (32-36. versek). A táboron kívül rátaláltak egy héber férfira, aki szombatot fát szedegetett. Megfogták és elvitték Izrael vezetőihez. Isten ítélete

gyors és határozott. Az embert agyon kell kövezni – az eset lezárva. Mivel ezt az eseményt közvetlen a szándékos bűnök büntetésére vonatkozó utasítás (15,30.31) után jegyezték fel, némelyek úgy hitték, hogy ez az eset csupán egy erre vonatkozó szemléltetés. Valaki talán azt kérdezi, miért éppen a szombat miatt? Miért nem a bálványimádás vagy a paráznság miatt? Mathilde Frey a doktori szakdolgozatában mondja, hogy a szombat nem véletlenül került e szövegösszefüggésbe. Mivel a szombat a megváltás és a rabságból való szabadulásnak is a jelképe, (lásd: 5Móz 5), a szombat egyben az Isten és az Izrael közötti elkötelező megegyezés integrális része (Mathilde Frey, „The Sabbath in the Pentateuch: An Exegetical and Theological Study” (Ph.D. diss., Andrews University, 2011, p. 119). Más szóval, szombaton fát szedgetni kifejezett ellenzése a nép és az Úr közötti megegyezésnek, és ez az egész közösségre kihatással van (ami még jelentősegteljesebb lesz más zúgolódások és lázadások alkalmával), és a szent Isten válaszát igényli.

A következő szövegrész, amely az Istentől jóváhagyott öltözködési irányzatról szól, Istennek olyan viszontválasza erre az ügyre, amely védőoltást jelentene az elkövetkező nemzedékek szövetségseggő lépései ellen. A 4Móz 15,39-41 sejteti velünk a bojtok szerepét: „Megemlegettétek”, vagyis „megemlékeztetek”, a tízparancsolat nyelvezetét visszhangozza, ebből is a negyedik parancsolatét. Isten szentsége az Ő népének szentségében tükröződik a pusztában – ez meg egy csomagban van a nagy küzdelem témájával, ahol Isten jelleme és igazsága kerül nyilvános előterjesztésre. S mindezt bizonyos bojtok fejezik ki.

Pusztai tanulságok

Biztos vagyok abban, hogy mialatt áttanulmányozzátok Mózes negyedik könyvéből az Izrael tapasztalatát, eszetekbe jutnak a ti személyes „pusztai” epizódjaitok. Íme, milyen tanulságokra bukkantam a Mózes negyedik könyvének ismételt tanulmányozásai közben:

1. A pusztai vándorlás a saját „ritmusunk” megtalálását igényli. A közösséggel együtt haladva, Jézuson kell tartanunk a tekintetünket, ismernünk kell a Pásztor halk és gyengéd hangját, és ügyelnünk arra, hogy mit szabad és mit nem szabad tenni a pusztában.

2. Az emlékezés fontos része a pusztai vándorlásnak. Az új nemzedéknek emlékeznie kellett – bármi áron, akár bojtok segítségével – Isten megmentői művére és az Ő népére vonatkozó elképzeléseire. Ezek az

álmok nem csak a tejjel és mézzel folyó földre vonatkoztak, hanem arra is, hogy áldására legyenek (1Móz 12,1-3) az özvegyeknek, árváknak és idegeneknek, és hogy népek világosságává legyenek (És 42,6).

3. Mi több, a pusztai vándorlások leginkább az Isten utasítása szerint történnek. A sivatagút nem Izrael választása volt. Nappal a felhőoszlopot követték, éjjel a tűzoszlopot. Igaz, hogy az Úr nem 38 éves vándorlást tervezett Izrael számára. Az isteni GPS mégis elvezette őket az Ígéret földjének határához, ahol próbára tette a hűségüket. Ezeröttszáz évvel később ugyanaz a Lélek valakit szintén a pusztába vezetett, csak nem 40 évre, hanem 40 napra, amely a kísértő legyőzéséhez legendő idő volt.

S íme, egy jó hír: az ígéret földje itt van, mindjárt a sarok mögött. Jézus visszatérésére várva jelentőségeltjes számunkra, ahogy Pál apostol az 1Kor 10,6-ban Mózes második és negyedik könyvét tolmácsolta: „Ezek pedig példáink lettek, hogy mi ne kívánjunk gonosz dolgokat, amiképpen azok kívántak”.

Tetszik nekem Michael Card író és költő pusztai vándorútról szóló leírása: „A pusztában a megértés útját keressük; a pusztába azonban nincs út, mert az út emberré lesz, az emberi meg a kivonulás felé, a szentföld felé vezető út; a pusztai vándorút a legjobb út” (Michael Card, „In the Wilderness”).

3. missziószombat, 2023. szeptember 2.

FELÜLMÚLNI AZ ALAPOKAT

Múljátok felül az alapokat! Ez a tanulmányozás a bibliai sáfárszolgálat olyan formáira összpontosít, amelyekről általában kevés szó esik. Az Igében a sáfárszolgálat összefügg a keresztyény hitformákkal, mint amilyen az Isten szuverén uralma, kegyelme és irgalma, az Isten országa, az istenfélelem, a tanítványság és az önfeláldozás.

A Keresztyény Adventista egyház egyik – Istentől kapott – megbízatása az, hogy nyíltan hirdesse a világban a hármass angyal üzenetet. Mivel a hármass angyal üzenet az Örömmüzenet lényege, amelyet örökkévaló evangéliumnak nevezünk, az adventista keresztyényeknek ezt hirdetniük kell – a világ áldására. Náluk van tehát az ellenméreg

a bűnre és a világ fájdmájára. E. G. White szerint éppen ez a három angyal üzenetének a tartalma (Manuscript 75, 1906, p. 3.).

Az adventista identitás a bibliai, keresztényi identitáson alapul. Az Új Testamentumban a keresztényeket az isteni áldások sáfárainak nevezik. Sőt, még az isteni titkok sáfárainak is mondják őket. E titkok: a Krisztus, az Evangélium és az Isten országa. A keresztényi sáfárságnak e dimenzióit érdemesebb behatóbban is tanulmányozni.

A következő elmélkedés célja, hogy rámutasson az adventista identitás bibliai alapjaira a sáfárszolgálat konceptusán keresztül. A sáfárszolgálat minden bizonnyal az Isten eszközeivel való gazdálkodásra vonatkozik. Sokan szívesen elfogadnák azt a meghatározást, miszerint a sáfárszolgálat a pénzeszközökkel, az idővel és a talentumokkal való, általános gazdálkodást jelenti. Ám a sáfárszolgálatnak olyan dimenziói is vannak, amelyek az Írás szerint ezeknél még magasabb rendűek. Pál apostol írt róluk.

Magasabb rendű sáfárszolgálat

Az 1Kor 4-ben, Pál apostol elsősorban magáról, de ugyanakkor minden keresztényről beszél, amikor a „Krisztus szolgálói” és „Isten titkainak sáfárai” kifejezést használja. Majd így szól: „Márpedig a sáfároktól elsősorban azt követelik, hogy mindegyikük hűségesebbnek bizonyuljon.” (1Kor 4,1-2. Ref. ford.).

Az itt használt görög szó egy hajózási kifejezés. Általában Krisztus szolgálóinak vagy rabjainak fordítják. Etimológiai szempontból gályarabokat jelöl, akik a hajó alterében eveznek.

De van itt még más is. Pál apostol önmagát „oikonomos”-nak nevezi, mely görög szó, és szó szerint: házvezetőt jelent, illetve a ház javainak kezelőjét. Majd a következő szó, amelyet Pál apostol használ arra, hogy meghatározza, mit jelentenek a javak, egy nagyon fontos szó. A keresztényt Isten titkainak sáfaraként jelöli meg. Nem csak őrizőnek, elosztónak, közvétevőnek nevezi, hanem Isten titkai sáfárának. Ez egy magasabb rendű sáfárszolgálat.

A kegyelem és a titkok sáfára

E két konceptus: a kegyelem és a titkok sáfára nem szokásos módon kötődik a sáfárszolgálatához. Mégis, e szövegösszefüggés lényegét tekintve e kettő elválaszthatatlan. A népszerű elképzeléssel

ellentétben, mindkettő az adás szükségét jelenti, és nem az őrzés szükségét. A kegyelmet osztani kell. A titkok is ajándékként jelennek meg, akár az Evangélium titkáról, akár Isten titkáról, akár az istenfélelem titkáról van szó. Még a fenevad titka is, amely a végidő népének lett kijelentve, azért adatott, nehogy becsapják, vagy összezavarják. E kinyilatkoztatás célja, hogy bátorítsa Isten népét, az időknek végén, hogy tartson ki a komoly üldöztetés idején.

Isten kegyelmének titka

Péter apostol mutatott rá a kegyelem titkának mély megfogalmazására az 1Pét 4,7-11-ben: „A vége pedig mindennek közel van. Annak okáért legyetek mértékletesek és józanok, hogy imádkozhassatok. Mindenekelőtt pedig legyetek hajlandók az egymás iránti szeretetre; mert a szeretet sok vétket elfedez. Legyetek egymáshoz vendégszeretők, zúgolódás nélkül. Ki-ki amint kegyelmi ajándékot kapott, úgy sáfarkodjatok azzal egymásnak, mint Isten sokféle kegyelmének jó sáfárai; Ha valaki szól, mintegy Isten igéit szólja: ha valaki szolgál, mintegy azzal az erővel szolgáljon, a melyet Isten ad: hogy mindenben dicsőíttessék a Jézus Krisztus által, a kinek dicsőség és hatalom örökkön-örökké. Ámen.”

A kegyelem többretű, átfogó összefoglalás, amely az Istenről szóló örömmüzenet különféle előnyeit foglalja magába. A teljes kegyelmet jelenti, amelyet Isten adott az Ő népének. Magába foglalja a bűnbocsánatot, de még ennél is többet. A kegyelem egy Személy, a testé lett Ige, az, aki teljes kegyelemmel és igazsággal, az Ő teljességéből vettünk mindnyájan kegyelmet is kegyelemért (Ján 1,15-16).

Jézus Krisztusnak, az istenfélelem titkának sáfárai

1Tim 3,16: „És minden versengés nélkül nagy a kegyességnek eme titka: Isten megjelent testben, megigazított lélekben, meglátatott az angyaloktól, hirdettetett a pogányok közt, hittek benne a világon, felvitetett dicsőségbe.”

Az istenfélelem titka: személy, a testé lett Istenfia, a Jézus Krisztus. Krisztus áldásai, melynek az adventista keresztények a sáfárai, az Ő személyiségének, életének és az általa hozott üdvösségnek a kinyilatkoztatása.

Habár Ellen White tudja, hogy minden őszinte keresztény feladata hirdetni Krisztust, mégis ezt üzeni: „Az összes meggyőződéses

keresztények közül az adventisták kell hogy a legjobban bemutassák Krisztust a világnak. A harmadik angyal üzenete felszólít a szombat igazságának hirdetésére. Ezt, az üzenethez tartozó többi igazsággal együtt kell hirdetnünk, azonban Jézus Krisztust, a megváltás központi erejét nem szabad kihagynunk. Krisztus keresztjénél a kegyelem és az igazság találkoznak, „igazság és békesség csókolgatják egymást” (Zsolt. 85,11). „A bűnös tekintetét a Golgotára kell irányítanunk, hogy a kisgyermek egyszerű hitével bízhasson Krisztus érdemeiben, hogy elfogadja igazságát és higgyen kegyelmében.” (Az Evangélium szolgálói, 98). A sáfárszolgálat semmiképpen el nem választható a küldetéstől! Más szavakkal, Jézus Krisztus követői az Evangélium titkának sáfárai. Az Evangélium titka: a Jézus Krisztus. Az Örömezenet: az Isten.

Az Evangélium titkának sáfárai

A küldetés adventista értelmezésének kulcsszövege a Jelenések 10. fejezete volt. János apostolnak elmondták, hogy Isten titkának a hetedik trombitaszóra el kell végeztetnie. Időközben neki még prófétálnia kellett. Az adventisták, mint a prófécia népe, részt vesznek Isten titkának prófétálásában, egészen annak „elvégeztetéséig”, amikor „e világnak országai a mi Urunkéi és az ő Krisztusáéi lesznek”, ahogy azt a Jelenések 11,15-ben olvassuk.

Isten népének minden egyes tagja az idők végén az Evangélium titkának sáfára, misszionárius és a Jézus Krisztus követője. Csak a teljesen Isten dicsőségére szentelt élet, meg a másokért élt önfeláldozó élet alkalmas ennek elvégzésére.

A zsidók és a pogányok közös örökségének sáfárai

Isten titkának még egy lenyűgöző alakja Istennek az az elszántsága, hogy a föld teljes népességére kiterjessze az áldásait. Ezt az igazságot Isten a sáfáira bízta, vagyis az ő szolgálóira.

A szövegrészben, ahol Pál apostol az Isten kegyelmének sáfáiról szól, elmondja, hogy az Istennél évszázadokon át elrejtett titok a következő: „Hogy tudniillik a pogányok örökös társak és együgyűen azon test tagjai és részesei az ő ígérétenek a Krisztus Jézusban az evangélium által.” (Eféz 3,6).

Pál ebben a szövegrészben elmagyarázza, hogy az Isten kegyelmének sáfárszolgálatát összefügg Isten titkával, amelyről ő meg az aposto-

lok és a próféták tudnak. Ez a titok összefügg még az Evangéliummal, abból is a megváltás, az örökbefogadás és az örökség fogalmával. Isten bölcsessége akkor jut kifejezésre, amikor az egyház, különösen Krisztus igazi követői, hű sáfárok maradnak.

Isten országa titkának sáfárai

Az újtestamentumi sáfárszolgálat konceptusában nagy fejlődés az, hogy összeköttetésbe kerül az Isten országával és a tanítványsággal. Máté, Márk és Lukács evangéliuma is bizonyítja, hogy Jézus beszélt az Isten országának titkáról, amely csak az Ő tanítványainak lett bemutatva, a kívülállóknak nem, hiszen az egészet csak példázatként fogták fel.

Az evangéliumok olvasóinak szem előtt kell tartaniuk, hogy az igazi tanítványok, Jézus Krisztus szerint, azok, akik megteszik a következő három dolgot: megtagadják önmagukat, felveszik a keresztyüket és Jézust követik. Hogy ez valójában mit jelent, azt a „sakrifikare” latin szó adja vissza a legjobban. Szó szerint azt jelent: „szentté tenni”. A tanítványok szent emberek, vagyis szentek, akik teljesen ismerik Krisztus személyét és elintézendő feladatait, s nincs saját életük a Jézusban élt életen kívül. Hasonlóan, mint a 144 000 a Jelenések 14-ben, követik Jézus Krisztust, „a Bárányt, valahová megy”.

Alkalmazás: élő áldozatok

A sáfárszolgálat és az önfeláldozás lelkülete összekapcsolódik a tanítványságban. A tanítvány számára Isten a legfőbb jószág, a legfőbb érték, és semmi más forráshoz nem hasonlítható. Ő a csúcs. Ezért a sáfár csupán csak gazdálkodik az isteni javakkal, mivel minden Istené; a sáfárszolgálat titka tehát ez: megengedni Istennek, hogy Isten legyen, és hogy Ő irányítsa az életünket. Ő az életünk tulajdonosa. Csak Ő az Úr. Népének adott a saját ismereteiből, hogy jó sáfárokként hirdessék az Istenről szóló örömmüzenetet, adta az Ő személyének titkát, az Ő kegyelemmel és igazsággal teljes cselekedeteit, az Ő országát és az Ő igazságát.

Isten cselekedeteinek vagy tetteinek ajándékozója gazdag jótéteményekben; de az adományai mégsem lehetnek soha tökéletesek, egészen addig, amíg teljesen fel nem kínálja önmagát Istennek és fel nem ajánlja, hogy sáfárként mások számára áldás lesz, meg az isteni áldások kiárasztásának eszköze.

IV. negyedév

1. Missziósombat, 2023. október 7.

ELLENTÉTEK KRISZTUS SZÜLETÉSEKOR

Lukács 2,7-20

Szemléltetés: Nagy örvendezés volt a palotában, mert megszületett a trónörökös. A trón közelében élénk vita folyt és a király tanácsosai ajánlatokat tettek arra vonatkozólag, hogyan lehetne a legjobb módon közzétenni ezt a csodálatos hírt. Részletes javaslatokat tettek a hír közlésére és e nagy esemény megünneplésére.

Egyetlen tanácsos kivételével mindnyájan elmondták a véleményüket, s a király most ehhez ez egy tanácsoshoz fordult: „És te? Neked nincs semmilyen ötleted? Mit ajánlanál?” „Hát”, szolt lassan a tanácsos, „én azt gondolom, hogy a mezőn tanyázó pásztorokhoz kellene üzenetet küldenünk...”

Milyen nevetséges ötlet! De mégsem, mert Isten éppen így jelentette be Jézus születését. Isten útjai mások, mint a mi útjaink, igaz?

A. Hallgassátok meg a Lukács evangéliuma 2. fejezetéből a nagyon ismert szavakat, a nyolcadik verstől kezdve: „Valának pedig pásztorok azon a vidéken, akik künn a mezőn tanyáztak és vigyáztak éjszakán az ő nyájuk mellett. És íme az Úrnak angyala hozzájuk jöve, és az Úrnak dicsősége körülvevő őket: és nagy félelemmel megfélemlének. És monda az angyal nékik: Ne féljete, mert íme hirdetek néktek nagy örömet, mely az egész népnek öröme lészen: Mert született néktek ma a Megtartó, ki az Úr Krisztus, a Dávid városában. Ez pedig néktek a jele: találtok egy kis gyermeket bepólyálva feküdni a jászolban. És hirtelenséggel jelenék az angyallal mennyei seregek sokasága, akik az Istent dicsérik, és ezt mondják vala: Dicsőség a magasságos meny-

nyekben az Istennek, és e földön békesség, és az emberekhez jó akarat! És lőn, hogy mikor elmentek az angyalok ő tőlük a mennybe, mondanak a pásztoemberek egymásnak: Menjünk el mind Bethlehemig, és lássuk meg e dolgot, amelyet az Úr megjelentett nekünk.” (Lukács 2,8-15) Amikor azt olvassuk, hogy a pásztorok elmentek meglátogatni a jászolban fekvő kis Jézust, valahogy melegség tölti el a szívünket. Ha a pásztorok fontosak Istennek, akkor mi is azok vagyunk. Isten szereti az egyszerű embereket. Isten szeret bennünket!

B. Most hallgassatok meg egy ismert szövegrészt Máté evangéliumának 2. fejezetéből (1-12-ig): „Amikor pedig megszületik vala Jézus a júdeai Bethlehebben, Heródes király idejében, íme napkeletről bölcsek jövének Jeruzsálembe, ezt mondván: Hol van a zsidók királya, aki megszületett? Mert láttuk az ő csillagát napkeleten, és azért jövének, hogy tisztességet tegyünk néki. Heródes király pedig ezt hallván, megháborodék, és vele együtt az egész Jeruzsálem. És egybegyűjtve minden főpapot és a nép írástudóit, tudakozódik vala tőlük, hol kell a Krisztusnak megszületnie? Azok pedig mondanak néki: A júdeai Bethlehebben; mert így írta vala meg a próféta: És te Bethlehem, Júdának földje, semmiképpen sem vagy legkisebb Júda fejedelmi városai között: mert belőled származik a fejedelem, aki legeltetni fogja az én népemet, az Izráelt. Ekkor Heródes titkon hívatván a bölcseket, szorgalmasan megtudakolá tőlük a csillag megjelenésének idejét. És elküldvén őket Bethleheembe, monda nékik: Elmenvén, szorgalmasan kérdezősködjetek a gyermek felől, mihelyt pedig megtaláljátok, adjátok tudtomra, hogy én is elmenjek és tisztességet tegyek néki. Ők pedig a király beszédét meghallván, elindulának. És íme a csillag, a melyet napkeleten láttak, előttük megy vala mind addig, amíg odaérvén, megáll a hely fölött, ahol a gyermek vala. És mikor meglátták a csillagot, igen nagy örömmel örvendezének. És bemenvén a házba, ott találák a gyermeket anyjával, Máriával; és leborulván, tisztességet tőnek néki; és kincseiket kitárván, ajándékokat adának néki: aranyat, tömjént és mirhát. És mivel álomban meginttettek, hogy Heródeshez vissza ne menjenek, más úton térének vissza hazájukba.” A bölcsekről szóló történet is a szeretetről és az imádatról szól. Ők jelképezik a kor nemesi rétegét – a gazdag, a tanult és a képzett embereket. Őket is szereti az Isten. Amikor csak eszünkbe jutnak a pásztorok és a bölcsek, azonnal szeretettel, örömmel és imádatall teljes jelenetekre gondolunk.

De ha Heródes királyra gondolunk, ő sötétséget, gyűlöletet, halált juttat az eszünkbe. Ugyanitt, a 16. versben, félelmetes szavakat olvassunk: „Ekkor Heródes látván, hogy a bölcsek megcsúfolták őt, szerfölött felháborodék, és kiküldvén, megölete Bethlehemben és annak egész környékén minden gyermeket, két esztendőstől és azon alól, az idő szerint, amelyet szorgalmasan tudakolt a bölcsektől.” Miért viselkednek az emberek úgy, mint Heródes? Miért van az, hogy egyesek örülnek és boldogok, mások kétségbeesett, sötét alakok? Hiszem, hogy a pásztorokról, a bölcsekről és a Heródesről szóló történetből sokat tanulhatunk. Talán hozzásegít majd bennünket ahhoz, hogy jobban megbecsüljük Jézus születését.

I. Isten együttműködik az emberekkel, akik készek elfogadni az üzenetét

Először is azt gondolom, hogy Isten azért választotta azt, hogy a csodálatos hírt a pásztorokkal és a bölcsekkel közölje, mert ők felkészültek erre az eseményre. A szívük talaját felszántották és előkészítették a dicső mag elvetésére.

A. Ki érthette volna jobban a pásztoroknál az önfeláldozás fogalmát? Tudjátok-e, milyen messze van Betlehem Jeruzsálemtől? Csak néhány kilométerre fekszik, s e két helyet csupán néhány halom választja el egymástól, amelyen a pásztorok nyájaitak legeltették.

Szemléltetés: A történelemből megtudjuk, hogy az itt legelésző nyájak nagy részét főleg a jeruzsálemi templomáldozatok végett tenyésztették. Évente egyszer minden héber családnak fel kellett jönnie Jeruzsálembe, hogy ott bemutassa a bűnért való áldozatot. Általában a bárány volt az áldozati állat.

A bárányt nem hozták magukkal, mert sokszor nagy távolságokról érkeztek Jeruzsálembe. Helyette, Jeruzsálembe érve, vetek egy bárányt, amit az ott tartózkodásuk alatt megáldoztak.

E pásztorok tehát mindent tudtak az áldozatokról. Életük nagy részét a Betlehem körüli lankákon töltötték, és látták a bárányok születését. Figyelemmel kísérték a növekedésüket és tudták, hogy egyszer majd jön valaki, talán egy pap, aki megveszi és felviszi Jeruzsálembe, és ott a templomban bűnért való áldozatként fogják bemutatni.

Tudták, hogy a bűn olyan szörnyű Isten szemében, hogy vérontással jár és az élet feláldozása az ára. Nagyon is alkalmas tehát, hogy e pásztorok hallották először a hírt az „Isten Bárányáról”, a Megváltó Úr Jézus Krisztusról. Ők erre felkészültek. Egyszerű felfogásúak voltak. Nem nagy teológusok. Nem kerestek okokat arra, hogy miért ne kelljen hinnük. Egyszerűen csak hittek. Szívvel-lélekkel felkészültek, s amikor Isten angyalai megszólították őket, ők meghallgatták az üzenetet és nagy örömmel elfogadták.

B. A bölcsek is felkészültek. Világos, hogy tanulmányozták az Izraelről szóló nagy próféciaikat. Kétséget kizárva olyan területről érkeztek, ahol Dániel próféta nagy hatást gyakorolt. Vajon ugyanazokkal a Dániel-prófeciákkal rendelkeztek, mint mi? Ezt nem tudhatjuk.

De látjuk, hogy vártak és reménykedtek. Amikor megpillantották az erős fényt, a fényes csillagot, tudták, hogy az különös jelentőségű. Eszükbe jutott mindaz, amit megtanultak, és készek voltak útra kelni, mivel tudták, hogy a csillag azt jelenti, hogy valahol megszületett a király, aki előtt meg akartak hajolni. Felkészültek Krisztus születésére.

C. Ám Heródes király nem készült fel. Felmerült-e már bennetek a kérdés, miért nem látta Heródes a csillagot? Ha elég fényes volt ahhoz, hogy a keleten élő bölcsek meglássák, akkor elég fényes volt ahhoz, hogy Heródes is lássa. Miért nem hallotta Heródes az angyalok bejelentését? Miért nem látta azon az éjszakán az eget fényleni? Láthatta volna. Halhatta volna. De nem volt füle a hallásra, és szeme a látásra. Krisztus megszületésének ideje érkezett mind a pásztorok és a bölcsek számára, mind Heródes számára. Heródes erről azért nem tudott, mert nem készült fel rá.

Ha ellenkezünk, ha elhanyagoljuk, amit Isten tett Jézus Krisztus által, akkor Krisztus születése számunkra semmit nem fog jelenteni, mert szívünk hideg és érzéketlen az iránt, amit Isten véghez akar vinni az életünkben.

Felkészültél-e? Meglányult-e a szíved? Megnyílt-e a füled hallásra? Hallod-e, hogy Isten az Ő szeretetéről beszél neked?

II. Hittel keltek útra, csakhogymeglássák Jézust

Másodszor, amikor meghallották az üzenetet, mind a bölcsek, mind a pásztorok készek voltak lépni és elindulni a hitutazásra, de nem így Heródes.

A. Nekem nagyon tetszik, amit a pásztorok mondtak. Miután az angyalok visszamentek az égbe, a pásztorok így szóltak egymáshoz: „Menjünk el mind Bethlehémig, és lássuk meg e dolgot, amelyet az Úr megjelentett nekünk.” Nem azt mondták, hogy „Menjünk el Betlehembe, hogy megnézzük, igaz-e, amit mondtak”. Ők nem kételkedtek az isteni üzenetben. Nem tettek fel kérdéseket az angyaloknak. Nem ültek le, hogy elgondolkodjanak a dolog lehetetlenségéről, és hogy – emberi szemmel nézve – ennek semmi értelme sincs. Nem tették, hanem Betlehembe siettek, hogy megnézzék a gyermeket. Ez számukra hitutazás volt.

B. Mi a helyzet a bölcsekkel? Elképzeltétek már magatokat az ő helyzetükbe? El tudjátok képzelni őket, amint az udvaraikban éppen a tevéket készítik a hosszú utazásra? Elkészítik a batyut a ruhával, az élelemmel, meg aranyat, mirhát és tömjént – ajándékul. Közben a szomszédjaik megkérdezik őket: „Készültök valahova?” „Igen, útra kelünk”, válaszolják a bölcsek. „És hova mentek?” „Még nem tudjuk biztosan.” „Van térképetek?” „Nincs, de majd a csillagot követjük. „És ha odaértetek, mit reméltek ott látni?” „Rátalálunk a királyra.” „És hogy hívják azt a királyt?” „Nem tudjuk. Egyelőre csak annyit tudunk, hogy láttuk az ő csillagát és azt fogjuk követni, amíg el nem vezet bennünket hozzá. Akkor meghajolunk előtte.”

Hitutazás volt ez a számukra. Az emberek számára, akik nem ismerik az üzenetet, a hitnek nincs értelme. Hitutazás volt ez, a hitet pedig csak az a szív tudja megmagyarázni, amely megérti, mi a hit.

C. Heródesnek azonban nem volt hite. Hallotta az üzenetet a bölcsektől. A bölcsek Heródes palotájába jöttek és megkérdezték: „Hol van a zsidók királya, aki megszületett? Mert láttuk az ő csillagát napkeleten, és azért jövénk, hogy tisztességet tegyünk neki.” Heródest ez az üzenet nagyon nyugtalanította. „Hogy ki? A király? Nem hallottam semmiféle királyról!” Gyorsan összehívta a nép írástudóit és a főpapokat, akik elmondták neki, hogy a próféták megjövendölték, hogy a Messiás, a Krisztus Betlehemben fog megszületni. Ismeritek a történetet. Heródes elküldte a bölcseket. Lett volna tehát alkalma megismerni az új királyt, de nem voltak hitszemei, sem hinni tudó szíve. Habár a király mindössze néhány kilométerre volt csak tőle, ő nem volt kész fogadni, mert szívében nem élt a hit. Ez már baj, igaz? Sok mindent egyszerűen nem lehet megmagyarázni. Nem tudjuk

megmagyarázni a szűztől való fogantatás titkát. Nem tudjuk megmagyarázni az égből jövő világozást, és a király megszületését hirdető angyalok megjelenését. A titokzatos csillagot se tudjuk megmagyarázni. Megmagyarázhatatlan ez az egész dráma, dicsőség és csoda. Isteni eredetű. Csak a hit által gondolkodó szív érti ezt. Nekünk is meg kell tennünk a hitutazást. Tudnunk kell, hogy Isten szeretetének csodáját sohasem fogjuk teljességgel megérteni, csak hittel tudjuk elfogadni.

III. Készek voltak árat fizetni és áldozatot hozni

Végül, mind a bölcsek, mind a pásztorok készek voltak árat fizetni és áldozatot hozni.

A. Gondoljatok a pásztorokra, amikor azt mondták: „Menjünk el mind Bethlehemig, és lássuk meg e dolgot, amelyet az Úr megjelentett nekünk.”, ez nagy döntés volt a számukra. Amikor elindultak Betlehembe, ott kellett hagyniuk a nyáját. A nyáj volt az összes vagyonuk. Éjszaka volt még, amikor farkasok ólalkodtak és veszélyeztették a nyáját. Ehhez a lépéshez is hitre volt szükségük. Így kellett szólaniuk: „Mindent itt hagyunk, és megkeressük Isten Bárányát, a nyáját a jó Pásztorra bízunk, aki majd gondoskodik róla.” Szívesen gondolok arra, hogy visszatérve a nyáját épségben, rendben találták, és hogy attól fogva Isten kimondhatatlanul megáldotta őket, mert készek voltak mindent az Ő kezébe tenni.

B. A bölcseknek is árat kellett fizetniük. Otthagyták a családjuk, a munkájukat, mindent, ami ismerős és kedves volt a számukra. Mindent otthagytak, hogy kövessék a csillagot – elindulva erre az érdekes és minden bizonnyal veszélyes utazásra – és hogy felkeressék és megtiszteljék az új királyt, átadva neki az ajándékaikat: az aranyat, a tömjént és a mirhát.

C. De nem így történt Heródesdel. Heródes hallotta az új királyról, de ő gyorsan megragadta a trónt és ezt kérdezte: „Hol lehet?” Heródes ragaszkodott mindahhoz, amihez volt – aranyához, ezüstjéhez, hatalmához és előnyeikhez. Attól félt, hogy mindezt elveszíti. Krisztus születése átadást jelent. Azt jelenti, hogy a szuverén mennyei Isten letekintett a földre és látta, hogy az emberek a bűneikben haldoklanak, és így szólt: „Nem engedhetem meg. Tennünk kell valamit ennek megakadályozására. Otthagyták mennyei hatalmát és dicsőségét, emberré lett. Az emberek között járt. A poros, földi levegőt

lélegezte. Megengedte, hogy üldözzék és leköpjék, hogy szögeket verjenek kezébe és lábába. Ez az átadás. Krisztus születése adományozást jelent. Nem csak tarka ajándékokat azoknak, akiket szeretünk, hanem önmagunk átadását jelenti.

Zárószó

A. Némelyikünk talán a pásztorokra hasonlít. Nincs sok vagyónunk, talán nem is tudunk sok mindent, amit a világ fontosnak tart. De készek vagyunk meghallgatni, amit az Úr mond.

B. Némelyikünk meg talán a bölcsekre hasonlít, keresi az igazságot, kérdezősködik, ismeri az ígérését, hogy igenis megtalálhatják Őt azok, akik teljes szívvel keresik.

C. Azonban sokan mégis Heródesre hasonlítanak, mert visszautasítják Istent – gyűlölik Őt, és nem kell nekik az, amit Ő kínál.

Minden évben, az ünnepek érkezésével, aláhúzzuk a számadást. Lesznek olyan emberek, mint a pásztorok és a bölcsek, akik Jézushoz jönnek és meghajolnak előtte. Azok is eljönnek, akik Heródesre hasonlítanak, akik hidegen, kemény szívvel állnak, és visszautasítják mindazt, amit Isten szeretne elvégezni az életükben.

Te melyik kategóriába tartozol? E három embercsoport közül, melyik mutat be legjobban téged?

Jézus szeretné az összes Heródest pásztorrá és bölccsé formálni. De ez csak akkor történhet meg, ha készek vagytok Neki átadni magatokat. Ha készek vagytok befogadni az üzenetét. Ha felkészültetek a hitutazásra. Ha készek vagytok Neki átadni magatokat. Ma reggel Isten azt üzeni nektek, hogy járuljatok szabadon a jászolához, a királyi székéhez, a keresztyéhez, hogy megismerjétek a szeretetét.

2. Missziószombat, 2023. november 4.

KRISZTUS SZÜLETÉSÉNEK VILÁGOSSÁGA

Lukács 2,21-32; Ján 1,1-12

I. Messiásprófeciák

A. Sokféle prófécia beszél Krisztusról, és hogy a megjelenésével mit hoz magával a Földre – megváltást, a bűn megsemmisítését, gyógyulást, a közösség helyreállítását, megtört szívek gyógyulását, tanácsot, stb.

B. Az Írás világosan kijelenti, hogy Ő lesz a világ világossága.

Ésaiás 42,6-7: „Én, az Úr, hívtalak el igazságban, és fogom kezedet, és megőrizlek, és népnek szövetségévé teszek, pogányoknak világosságává. Hogy megnyisd a vakoknak szemeit, hogy a foglyot a tömlőből kihozzad, és a fogházból a sötétben ülőket.“

C. János világosságként ismerte fel Jézust (Ján 1,1-12).

D. Azon az éjszakán, Betlehembe küldte Isten az Ő világosságát, hogy beragyogja az emberi szív sötétségét.

E. Vannak dolgok, amelyeket meg kell tanulnunk a világosságról.

II. Krisztus születésének világossága minden emberre kihat

A. Isten világossága mindenkire kiárad (7-9.).

B. Istennél nincs protekció; a világosságát mindenkinek egyformán adja.

C. A karácsonyi világosságot azért tesszük fel, hogy mindenki lássa.

D. János 12,46: „Én világosságul jöttem e világra, hogy senki ne maradjon a sötétségben, a ki én bennem hisz.“

E. Efézus 5,14: „Annakokáért mondja: Serkenj föl, a ki aluszol és támadj fel a halálból, és felragyogott tenéked a Krisztus.“

III. Krisztus születésének világossága életet hoz

A. Az ember lelki halottként születik, Isten örök élete nélkül, de Isten világossága Isten örök életét hozza magával (4. vers).

B. Az emberek az kérdik, mi az üdvösség – ez nem a mi saját életmódunknak a megváltozása, vagy jó cselekedeteknek a tevése, bűnök nem elkövetése meg imaházba járás – az üdvösség az egy új élet.

C. Amikor az emberek eljönnek a világossághoz, akkor új életet kapnak.

D. Hogyan járhat az ember Isten világosságában?

1János1,7: „Ha pedig a világosságban járunk, amint ő maga a világosságban van: közösségünk van egymással, és Jézus Krisztusnak, az ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől.“

IV. A sötétség erői nem olthatják el Krisztus születésének világosságát

A. A sátán szorgalmasan munkálkodott azon, hogy megakadályozza az Isten világosságának terjedését a világban:

- A sátán és az ő angyalai „az élet sötétségének világbírói”.
- Embereket indított arra, hogy tönkretegyék a Bibliát; embereket indított, hogy beszéljenek a humanizmusról; szegycinteljessé akarta tenni Isten művét; olyan törvényeket indítványozott, melyek megsemmisítenék a világosságot; üldözések és kivégzések útján próbálta kioltani a világosságot, stb..

B. A sátán nem olthatja ki Isten világosságát (5. vers)

• „a sötétség nem fogadta be”, azaz nem kerítette hatalmába, nem győzte le, nem ejtette rabul.

• világít – a világosság állandóan világít és a sátán semmivel sem tudja megakadályozni.

• nem csak világít, hanem egyre fényesebb.

• Példabeszédek 4,18-19: „Az igazak ösvénye pedig olyan, mint a hajnal világossága, mely minél tovább halad, annál világosabb lesz, a teljes délig. Az istentelenek útja pedig olyan, mint a homály, nem tudják miben ütköznek meg.”

C. Isten a világosság, a sátánnak Istent kellene megsemmisítenie, hogy megsemmisíthesse a világosságot, ez pedig lehetetlen. Habár azt gondolta, hogy a kereszten elérte a célját, ám ezzel csak azt érte el, hogy a világosság jobban fénylett, mint bármikor.

D. Mivel Istent nem semmisítheti meg, helyette mit tesz a sátán?

1. Az emberek elméjére sötét palástot borít, hogy ne lássák a világosságot.

• 2Kor 4,3-4: „Ha mégis leplezett a mi evangéliumunk, azoknak leplezett, kik elvesznek: Akikben e világ Istene megvakította a hitetlenek elméit, hogy ne lássák a Krisztus dicsőséges evangéliumának világosságát, aki az Isten képe.”

2. Álvilágossággal vonzza az embereket.

• 2Kor 11,14: „... maga a Sátán is átváltoztatja magát világosság angyalává.”

V. Krisztus születésének világossága fénylik általunk

A. Mi a „világosság fiai” vagyunk.

B. Isten azért helyezett ide bennünket, hogy Krisztus születésének világosságát tükrözzük.

• Mát 5,14-16: „Ti vagytok a világ világossága. Nem rejtethetik el a hegyen épített város... Úgy fényltek a ti világosságtok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.”

• Fil 2,13-16: „Mert Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarását, mind a munkálást jó kedvéből. Mindeneket zúgolódások és versengések nélkül cselekedjete; hogy legyetek feddhetetlenek és tiszták, Istennek szeplőtlen gyermekei az elfordult és elvetemedett nemzetség közepette, kik között fényletek, mint csillagok e világon. Életnek beszédét tartván elébük; hogy dicsekedhessem majd a Krisztus napján, hogy nem futottam hiába, sem nem fáradtam hiába.”

C. Jó szemléltetés

• Ján 15,5: „Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők.”

• Optikus szálú fenyőfa – ez a legújabb találmány. Az égők helyett maga a fa világít. A világosság érinti az optikus szálakat, amelyek az ágak végén váltakozó színű világosságot sugároznak. Amikor először láttam ilyen fát, arra gondoltam, milyen csodálatosan szemlélteti Jézus szavait: „Ti vagytok a világ világossága”. Jézus a mi világosságunk forrása, aki bennünk él. Életünk eszközül szolgál arra, hogy Krisztus világíthasson, és mindenki megláthassa az Ő szépségét.

D. A világ világossága megszületett a szívünkben, ezért folytathatja a sötét világ megvilágítását.

• ApCsel 26,18: „Hogy megnyissad szemeiket, hogy setéségből világosságra és a Sátánnak hatalmából az Istenhez térjenek, hogy bűneiknek bocsánatát és a megszenteltettek között osztályrészt nyerjenek az én bennem való hit által.”

E. Igyekezzünk arra, hogy Krisztus születésének világossága fényeskedjen rajtunk keresztül.

3. Missziósombat, 2023. december 2.

HOGY DÖNTÖTTÉL?

Malakiás 3,13-21

Van egy kitalált történet egy fiatalemberről, amelyet a menedzsment-szemináriumokon szoktak mesélni, akinek a visszavonuló igazgató helyét kellett átvennie. A fiatalember odalépett az idős, tisztelt

és jó vezetőhöz. „Uram, tudom, hogy ön ennél a vállalnál vezetőként már legendává vált. Mivel tudna tanácsolni engem, miközben átveszem az ön posztját?”

Az idős ember elgondolkodott, majd így szólt: „Három szóval: Hozzál jó döntéseket!” „Igen, ez egy jó tanács”, mondta a fiatalember, mialatt feljegyezte a szavakat. „És mi a jó döntések meghozásának titka?”

„Egyetlen szó”, válaszolta a veterán. „Tapasztalat.”

„És hogy juthatok tapasztalathoz”, kérdezte a fiatalember, s közben feljegyezte a papírra: „tapasztalat”.

„Két szó”, válaszolta a volt igazgató. „Rossz döntések.”

A felmérések szerint naponta több száz döntést kell meghoznunk. Vannak köztük apró döntések (mit fogunk enni), erkölcsi döntések (jó-e vagy rossz-e valami), fontossági döntések (jobb, vagy legjobb). Mindnyájan szeretünk mindenben jól dönteni.

Miért? Azért mert mi a döntéseink összessége vagyunk. Meghatározzuk a döntéseket, azok meg minket. Azért kell odafigyelnünk, hogy ma milyen döntéseket hozunk, mert azok holnap már életmódunkká válhatnak.

Az Istennel való közösségünket illetően is naponta döntenünk kell. Engedjétek meg, hogy Malakiás könyvének utolsó részéből határozzam meg azt az öt területet, ahol nem kerülhetjük el a döntéshozatalt.

I. Kinek szolgáltok? (3,13-15. és 18.)

Bizonyos emberek, akikhez Malakiás üzenetet intézett, állandóan panaszkodtak és dűnnyögtek. Maguk között Istent vádolták a gondjaikért. Amikor szembeállították őket ezzel a viselkedésükkel, ők mindent letagadtak. Malakiás könyvében ez már a hetedik alkalom, amikor mindent tagadnak. Miről is beszélgettek? Unalmas dolog Istennek szolgálni. És semmi haszna. Az Istentiszteletnek, tizednek és szolgálatnak semmi értelme. Az egész üres és hasztalan.

Ma bennünk is felmerülhetnek ilyen vagy hasonló vádak. Vannak, akik megszűntek Istennek szolgálni, mert nem látták a hasznát. „Semmit sem nyerek vele.” Vagy, „Hú voltam, Isten mégsem áldott

meg. Sőt, mi több, úgy tűnik a gonoszok haladnak előre, miközben a jók szenvednek.”

Malakiás a szolgálatot egy magasabb szintre emelte. Rámutatott arra, hogy a szolgálat különbözteti meg a jót a gonosztól (3,18).

Az igazság Isten szemében sokkal több, mint az állítás, hogy hiszünk. Az igazi, hitből fakadó igazság a szolgálat szívében mutatja meg magát.

Az istenszolgálat komoly feladat. Isten mondta, hogy szolgáljunk Neki. Nem különös, hogy szolgálóknak nevezzük magunkat, de nem akarjuk, hogy szolgálóként bánjanak velünk? Szeretnénk, ha az emberek az alázatosságunkat látva így szólának: „Micsoda szolgál!” De amikor szolgálóként bánnak velünk, akkor zúgolódnunk, és összehasonlítgatjuk magunkat másokkal, mint a Malakiás korabeli izraeliták. Majd így szólunk: „Ez nem igazság. Nem úgy bánnak velem, ahogy kellene”. De íme, miről is van szó: A szolgálóknak nincsenek jogaik. Ők lemondtak a jogaikról. A szolgáló nem beszélnek arról, hogy mi igazságos és mi nem. A szolgáló: szolgálóknak.

A Biblia nagyjai mind szolgálóknak nevezték magukat. Isten így szólt Mózesről, „az én szolgáló, Mózes”. De Jézus volt a legnagyobb szolgáló. Az Ő példáját kell követnünk. Naponta döntenünk kell: szolgálunk-e, vagy nem. Te hogy döntöttél?

II. Istenfélelemmel fordulsz-e Isten felé? (3,16)

Bizonyos emberek, akikhez Malakiás szólt, komolyan vették Istent. Félték Istent, és az Ő nevét. Félni az Urat ugyanaz, mint Isten őszinte imádása azért, ami, és aki Ő valójában.

Amikor féljük Istent, atyai megközelítése a legjelentősebb a számunkra, és ennek elvesztése mindennél szomorúbb. Istent félni azt jelenti, hogy érző szívünk van Isten és az Ő kegyelme iránt. Nagy nevéről gondolkodni és azt értékelni azt jelenti, személyét értékeljük. Ezzel elismerjük, hogy Isten a világmindenség szuverén Ura, a világ Teremtője, emberek Megmentője. Járuljunk eléje istenfélelemmel. Szinte rettegnünk kell attól, hogy megbánthatjuk Őt valamivel. Vele nem kell viccelődni. Ő megemésztő tűz, istenfélelemmel álljunk előtte.

Istent ismerni annyit jelent, félni Őt, csodálni az Ő dicsőségének nagyságát. Isten nem csak a mi szükségleteink betöltése végett létezik. Ellenkezőleg, mi azért létezőnk, hogy eleget tegyünk elvárásainak. Ő

az Úr, mi a szolgálai vagyunk. Neki jogai vannak, nekünk kötelességeink. Őt imádni kell, s mi vagyunk azok, akik imádják Őt. Isten nem csak egy távoli, mennyei egyén. Ő a Seregeknek Ura, magasztos Isten, királyok Királya és uraknak Ura. Mindenható Isten, aki szent, szent, szent. Az egyedüli helyes válasz, amit megérdemel: a mi istenfélelmünk.

Luther Márton mondta egyszer a nagy humanista tudósnak, Erazmusnak: „A te istened túlságos hasonlít az emberre”. Luthert még a következő felkiáltásáról is ismerjük: „Az Isten legyen Isten”. Ha mi is így gondolkodunk, akkor az istenfélelem látszik meg bennünk. Szívünk istenfélelemmel fog hallgatni előtte.

Naponta döntenünk kell arról, hogy féljük-e Istent, vagy nem. Te hogy döntöttél?

III. Megjutalmaz-e majd Isten? (3,17)

Az istenfélelem jutalommal jár. A 17. vers az isteni jellem öt szemszögére tér ki, mely meghatározza a jutalmat, amit Isten rendelt azok számára, akik félik Őt és szolgálnak Neki.

A. Isten meghallgat bennünket

„Az Úr pedig figyelt és hallgatott” (3,16). Amikor istenfélelmet tanúsítunk, akkor Isten osztatlan figyelemmel hallgat bennünket. Itt, átvitt értelemben, egy olyan képet látunk, amelyen Isten előrehajolva hallgatja mindazt, amit Róla mondunk. Amikor Istenhez fordulunk, Isten átáll a mi „hullámhosszunkra”.

B. Isten megemlékezik rólunk

„Egy emlékkönyv iraték ő előtte azoknak, akik félik az Urat és becsülik az ő nevét” (3,16). A keleti uralkodók gyakran feljegyezték azoknak a polgároknak a nevét, akik valamilyen jótettet hajtottak végre, hogy ne felejtsek el megjutalmazni őket, amikor eljön a jutalomosztás ideje. Isten mindenkiről jelentést ír. Feljegyzi a tetteinket. Valójában Isten csak a megvallott bűneinket felejt el. Így szól, „Íme, az én markaimba metszettek fel téged, kőfalaid előttem vannak szüntelen.” (Ésaiás 49,16). Mi is feljegyzünk néha valamit, hogy ne feledjük el. Isten nem felejt el bennünket. Ő megemlékezik.

C. Isten elfogad

„Az én tulajdonommá lesznek - mondja a Seregek Ura” (3,17 – Ref. Ford.). Ez egyértelmű. Akik félik az Istent, azok Istenéi. Amikor hiszünk az Úr Jézus Krisztusban, átruházzuk a tulajdonjogot. Már nem a magunkéi vagyunk, hanem Istenéi. Mi választott nemzetiség vagyunk, Isten népe.

D. Isten értékelt bennünket

„Az én tulajdonommá lesznek - mondja a Seregek Ura - azon a napon, amelyet elhozok“ (3,17 – Ref. Ford.). „Tulajdonom” az egy elválasztott, különös vagyontárgy. Például van sok mindenetek, de azokat a dolgokat, amelyek különösen értékesek a számotokra, egy külön, elválasztott helyen tartjátok. Bennünket is így értékelt az Isten. Sokkal drágábbak vagyunk a számára, mint gondoljuk.

E. Isten megkegyelmezett nekünk.

„Könyörületes leszek hozzájuk, milyen könyörületes az ember a fiához, aki tiszteli őt” (3,17 – Ref. Ford.). Malakiás próféta könyve tele van a közelgő isteni ítéletéről szóló figyelmeztetéssel. De egyben az együttérzés könyve is. Mert kegyelmet kínál azoknak, akik szolgálják őt, félik az Ő nevét és imádják. Igazságot kellene szolgáltatnia, de Isten kegyelmet kínál. Nem azt kapjuk, amit megérdemlünk. Sokkal többet kapunk annál, mint amit megérdemlünk. Isten megkegyelmezett nekünk. Mindnyájan szeretjük a jutalmat, bármilyen formában kapjuk. De nincs jobb az isteni jutalomnál.

A sátán naponta támad bennünket, megpróbál minket félrevezetni és tönkretenni a téves gondolkodással. Nem akarja, hogy higgyünk ezekben a jutalmakban. Ezért döntenünk kell: a sátán hazugságaiban hiszünk-e, vagy Isten Szavában? Te hogy döntöttél?

IV. Készen álltok az ítéletre? (3,18 – 4,1-3.)

Ne csaljátok meg magatokat: eljön az ítéletnap, amelyet a tűz jelképez. Azon a napon Isten drámai módon beleszól a világ történelmébe. Azon a napon a bűnösöket megégeti, ahogy felégetik a szalmát. A kifejezés, „nem marad sem gyökerük, sem águk” (3,19) a földről való teljes kiirtásukat ábrázolja. A gonoszok olyanok lesznek, mint a hamu az Isten lába alatt. Ezzel ellentétben, a szentek új napot fognak látni: az öröm és istenimádat napját. Ahogy a napsugarak is meleget és gyógyulást hoznak, Isten az élet minden aspektusába gyógyulás visz.

Malakiás felhívja figyelmünket a közelgő ítéletnapra. Azon a napon vagy bűnösökként, vagy szentekként fognak kezelni bennünket. Az a nap lehet ez a nap. Készen vagy-e? Vajon bűnösökként fognak elítélni és Isten haragjában részesíteni? Vagy a szentek között leszel, akik hittek és bíztak az Úr Jézus Krisztusban. Te hogy döntöttél?

V. Emlékezni fognak-e Isten törvényére? (4,4)

Mózes törvénye a zsidók életének isteni szabályait tartalmazta. Az emlékezésnek fordított szó itt engedelmességet jelent. Az Isten akaratának való engedelmesség teljes megelégedést hoz. Isten Törvényének tisztelése nem menti meg a bűnöst, de jutalommal teljes életet élvezhetünk, ha engedelmeskedünk az Ő Törvényének.

Egy tévéállomás forgatócsoportját Floridába küldték, hogy készítsen felvételt az Andrew nevű orkán okozta károkról. Az egyik jelenetben egy letarolt, tönkretett vidéket látunk, melynek közepette, egyetlen ház élte túl a vihart.

„Uram, hogy lehet, hogy csak az ön háza élte túl az orkán pusztítását?“, kérdezte az egyik riporter. „Hogyan tudta elkerülni a romboló erőt?“

„Tudja, én magam építettem ezt a házat,“ válaszolta az ember. „Én ezt a házat a floridai építkezési szabályok szerint emeltem fel. Mindent úgy csináltam, ahogy a törvény előírja. És az előírt építőanyagot használtam. Azt mondták, hogy az így felépített ház ellenállhat az orkán pusztításának. Mindent előírás szerint csináltam, ezért áll még a ház. Feltételezem, hogy a környék lakossága nem tartotta tiszteletben az előírásokat.“

Máté evangéliumának 7. fejezetében Jézus azt mondta a tanítványainak, hogy az Ő szavának való engedelmesség, olyan, mint amikor a házat kősziklára építik. Amikor jön a vihar, mert jönni fog, a ház akkor is erősen áll. Naponta döntenünk kell: engedelmeskedünk-e Isten Szavának, vagy nem. Te hogy döntöttél?

Zárószó

Itt öt nagy döntésről volt szó. Kinek szolgálsz? Féled-e az Istent? Megjutalmaz-e Isten? Készen állsz-e az ítéletre? Megemlékezel-e Isten Törvényéről? Te hogy döntöttél?

Szemléltető példa: Temetési búcsúztató: A lelkipásztor rácsapott a szószékre majd a koporsóra nézett. Így szólt: „Joe számára már késő. Lehet, hogy szeretne volna még rendbe hozni az életét. Talán arra vágyott, hogy több időt tölthessen a családjával. Talán sok minden akart még tenni, de sajnos, már halott. A számára már késő, de számotokra még nincs késő. Még van időtök. Még eldönthetitek. Még éltek. Még nincs késő. Ma van a jó döntések napja.”

Majd a prédikátor elmesélte, hogy egyszer egy autóbusz a temető felé haladó menetbe rohant s ez ma is megtörténhet. Így szólt: „Ma kell döntenetek. Ma kell rendeznetek az életeteket. A jó, öreg Joe számra már túl késő, de számotokra még nincs késő.”

Ezt végighallgatta egy ismert ember, aki e szavak miatt nagyon ideges lett. Útban hazafelé így szólt a feleségéhez: „Láttad mennyire manipulatív és érzéketlen volt a szegény ember családja iránt? Nekem nagyon visszatetsző volt.”

A feleség ekként válaszolt a férje megjegyzésére: „Még soha nem hallottam semmi hasonlót. Manipulatív volt, az biztos, meg nagyon visszatetsző. Érzéketlennek tűnt. De az volt a legborzasztóbb az egészben, hogy igaza volt.”

Ma van a döntés napja. Te hogy döntöttél?

Kiadja: A Keresztény Adventista Egyház Főbizottsága
Belgrád, Radoslav Grujić u. 4.
Előkészítette: A Főbizottság Szombatiskolai Osztálya
Felelős: Želimir Stanić
Sokszorosítva: A kiadó irodájában – 2022
Istentiszteleti használatra